

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

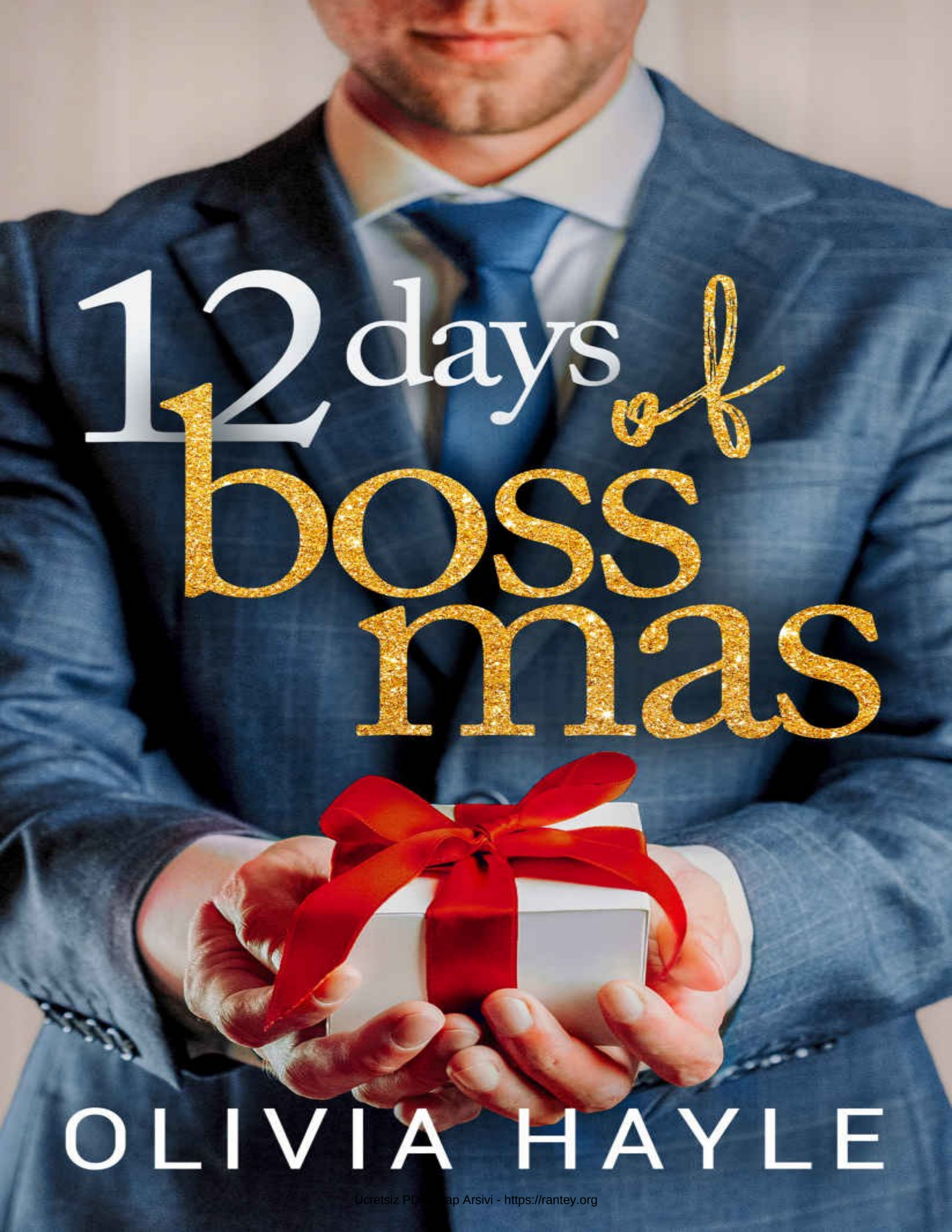
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a blue suit and tie is holding a small white gift box with a red ribbon bow. The text "12 days of boss mas" is overlaid on the image. "12" is in white, "days" is in white, "of" is in a gold cursive script, "boss" is in a gold glittery serif font, and "mas" is in a gold glittery serif font.

12 days of boss mas

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TELİF HAKKI© 2022 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

12 days of boss mas

OLIVIA HAYLE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Tristan](#)

[Freddie](#)

[Anthony](#)

[Summer](#)

[Cecilia](#)

[Victor](#)

[Carter](#)

[Audrey](#)

[Isaac](#)

[Sophia](#)

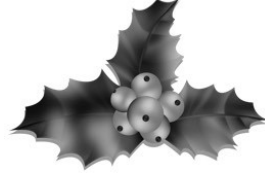
[Sonsöz](#)

[Bonus: Gizli Noel Baba](#)

[Olivia'nın diğer kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

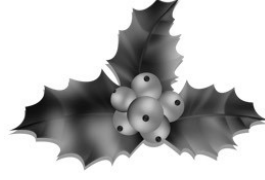
ÖNSÖZ

12 Days of Bossmas, New York Milyarderleri serisine eşlik eden bir novella ve *Suite on the* 'un bitiminden iki yıl sonra geçiyor. Eğlenceli, kabarık ve tatil neşesiyle dolu.

Her çiftin zaman çizelgesini takip etmek için elimden geleni yaptım, ancak sevgili okuyucu, bebek matematiği yazarlar için çok zordur. Eğer bir şeyler tutmuyorsa, lütfen bunu bir Noel mucizesi olarak kabul edin ve okumaya devam edin.

Noel'i kutlayan çiftlere katılmak için sayfayı çevirin!

OceanofPDF.com

TRISTAN

NOEL'DEN 12 GÜN ÖNCE

New York soğğunun yün paltolara ya da kalın kazaklara merhameti yoktur. Kumaştan sızar ve sizi iliklerinize kadar dondurur, ta ki sizi ısıtabilecek tek şey dumanı tüten bir fincan kahve olana kadar. Ya da Joshua'nın durumunda, üzerinde gülünç miktarda krem şanti olan sıcak çikolata.

Ve daha fazla sevemezdim.

Havayı seviyorum, yılın bu zamanlarında New York'u seviyorum ve oğlumla Noel alışverişine çıkma geleneğini seviyorum. Tanrı biliyor ya, bugünlerde onunla kaliteli zaman geçirmek için iyi bir nedene ihtiyacım var. İlgi alanları aileden video oyunlarına ve arkadaşlarına kaydı.

Joshua yaz boyunca bir kamış gibi uzadı ve şimdi yanımda yürürken on üç yaşından çok on beş yaşındaki bir çocuk gibi hissediyor. Yeni boyuna tam olarak alışamadı ve en sevdiği baskılı tişörtlerini atmayı reddediyor, her gerindiğinde bir santim uzunluğunda bir deri boşluğu bırakıyor.

Şimdi yanımda yürüyor, elleri parkasının derin ceplerine gömülü. "Ee," diyorum. "Julie'ye ne alalım?"

Omuz silkiyor, ergen saygısızlığının resmi.

Ama cesurca devam ediyorum. "İnsan gibi davranan köpeklerin olduğu şu TV programını seviyor... Adını hatırlayamıyorum. Ama onlarla ilgili bebek kitapları olmalı."

Başını sallıyor ve kaldırımdaki bir taşı tekmeliyor. "Krep seviyor."

"Evet, oldukça takıntılı," diye katılıyorum. Bir buçuk yaşındaki kızım her öğünde krep istemeye başladı. O yapmıyor

çok sık başarılı olur, ama ısrarcı değilse hiçbir şey değildir.

"Belki peluş krep falan yapıyorlar."

"Doldurulmuş bir krep," diyorum

yavaşça. Joshua omuz silkiyor.

"Evet. Belki."

"Bu harika bir fikir. Eğer bugün bulamazsak, eminim internetten sipariş edebiliriz."

"Mmm."

"Büyükanнем bu yıl da Noel'i bizimle geçirmeye geliyor," diyorum. "Ona yeni bir araba alacağım ama henüz haberi yok. Bu bahar onu ziyarete gittiğimizde kullandığı ölüm arabasının gitmesi gerekiyor."

Bu Joshua'yı kıkırdattı. "Sanırım motordan siyah duman çıktığını gördüm."

"Kesinlikle dehşet verici," diyorum.

"Geçen hafta sonu Fred'le alışveriş yaparken büyükanнемe bir kitap aldım."

"O zaman her şey hazır," diyorum. Joshua karıma Fred diyen tek kişidir. Birkaç yıl önce, evlendiğimizde, Joshua daha gençken bu konuda bir tartışma yapmışlardı. Freddie'ye ona sadece kendisine ait bir isim vermek istediğini söylemişti. Bu tartışma, evliliğin Freddie'yi annesi yapıp yapmadığına dair kendi düşüncelerinden kaynaklanmıştı.

Fred'i önermişti ve o da kabul etmişti.

"Yine de ona ne alacağımdan emin değilim."

"Gün bitmeden bir şeyler düşünürüz," diyorum. "Şu çikolata dükkânına gidebiliriz, oyuncakçının yanındakine? Çikolataya bayılır."

"Evet," diyor. "Belki."

Hayal kırıklığı göğsümün içini ısıyor. Geçen hafta alışılmadık derecede sessizdi, odasını kalabalık oturma odasına tercih ediyordu, sadece Julie ile oynamak için duruyordu. Ona şimdiye kadar iki kez iyi olup olmadığını sordum. Her iki soru da pek hoş karşılanmadı.

İçinde bir şeyler kaynıyor. Sadece *ne olduğunu* söyleyemiyorum.

Uzun yıllar boyunca sadece o ve ben vardık. Artık bir kardeşi ve evde sevgi dolu bir yetişkin daha olduğu için hayatlarımız ölçülemeyecek kadar zengin, ama aynı zamanda farklı ve eskiden zahmetsizce paylaştığımız bire bir zaman daha nadir bir şey haline geldi.

Gün de pek iyi başlamamıştı. Freddie çok nadiren olduğu gibi hırçın ve kavgacı bir ruh halindeydi. Stresli olduğundan şüpheleniyordum.

Yaklaşan tatiller hakkında konuştuk ama planlamaya yardım edip edemeyeceğimi sorduğumda hayır dedi. Muhtemelen çözmeye çalışmak yerine dinlemem gereken sorunlardan biriydi.

İç çektim. Joshua bunu duyuyor ve bana bakıyor ve ben hemen kendimi suçlu hissediyorum.

Böyle günlere ne kadar değer verdiğimi bilmeli. Sadece o ve ben.

"Sadece düşünüyorum," diyorum. "Son zamanlarda sen de bunu çok yapıyormuşsun gibi geliyor."

Joshua bir başka tek heceli cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor. "Evet."

Ama sonra, dünya? Sonra o konuşur.

"Konuştuklarımız çok düşündüm. Biliyorsun, bir ay önce."

Bir ay önce... Kaşlarım havaya kalktı. "Evlat edinme mi?"

"Evet."

Midtown'da kalabalık bir caddenin ortasındayız, etrafımız Noel alışverişi yapanlar, süslemeler ve yakındaki bir mağazanın hoparlörlerinden bangır bangır yükselen tatil müziği sesleriyle çevrili. İki gün önce yatağının kenarında otururken sorduğumda değil de *şimdi* içten bir konuşma yapmayı seçmişti elbette.

"Anlıyorum," diyorum ve daha erken davranmam gerektiğini fark ediyorum. Ama bu konuyu ilk konuştuğumuzda o kadar mutluydu ki. "Hazmetmesi gereken çok şey var."

Başını sallıyor ve sonra iç geçiriyor. "Evet. Bir şey söylemeyi planlamıştım. Ama şimdi bunun yanlış bir şey olup olmadığını ve *diğer* şeyi söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

"Mhm. Peki, ne gibi şeyler söz konusu?"

Gürültülü bir grup ilahicinin yanından geçiyoruz ve kalabalığın içinde kısa bir süreliğine ayrılıyor, sonra tekrar yanımda beliriyor, daha önce olduğundan daha yakın. Ve birden neden bu konuşmayı burada yapmak istediğini anladım. Daha az baskı ve daha fazla kaos... ve eğer çok fazla olursa, bir mağazaya girip konuşmaya ara vererek kolay bir geri çekilme.

Bir ay önce Freddie ve ben Joshua'ya Freddie'nin kendisini resmen evlat edinmesini isteyip istemediğini sorduk. Çatalıyla spagetti çevirmeyi bırakmış, yemek masasının karşısında her saniye daha da genişleyen gözlerle bize bakıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Oradaki sevinç göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

"Evet," demişti Freddie. "Bunu çok isterim, tatlım. Ama önce iyice istiyorum. Büyük bir şey olduğunu biliyorum ve bunun için zaman sınırı yok."

Gülümsemesi biraz azaldı, kaşlarında konsantre bir çatık belirdi. "Evet," dedi başını sallayarak. "Bunu düşünceğim. Kesinlikle."

O zamandan beri birkaç soru sormuştu ama daha fazlasını sormamıştı ve biz de o hazır olana kadar bu konuda baskı yapmak istememiştik.

Joshua yine sessizliğe gömüldü. Ceketinin kolu elimde taşıdığım, içinde daha önce bulduğumuz hediyelerin olduğu alışveriş çantasına sürtünüyor. "Bütün bu... evlat edinme olayı. Her şey."

Eldivenli elimi çenemde gezdiriyorum. "Uh-huh. Bununla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, bana sorabilirsiniz. Ne olursa olsun. Ya da Fred'e, eğer onunla konuşmayı tercih edersen."

"Biraz araştırma yaptım," diyor. "Bu onu yasal olarak annem yapar."

"Evet," dedim. "Bu, yasal olarak onun çocuğu olacağın anlamına geliyor, tıpkı benim olduğum gibi."

"Hayatımızın geri kalanı için."

"Evet," diyorum. Bu düşünülmesi gereken büyük bir şey. Frederica ve ben, aynı fikirde olduğumuzdan emin olana kadar bu konuyu uzun süre enine boyuna tartıştık ve Joshua biraz daha büyüyene kadar beklemeye karar verdik. Onun da karar verme sürecinin bir parçası olmasını istiyorduk. Sonuçta bu tamamen onunla ilgiliydi.

Ancak Joshua'ya baskı yapmak istemediğim için bunu ona söylememiş olsam da, Freddie'nin onu evlat edinmesini çok istediğimi itiraf ediyorum. Böylece Joshua'nın iki yasal vasisi, iki ebeveyni, kendini ona adanmış iki kişi olur. Uzun zamandır taşıdığım endişelerden kurtulmama yardımcı olurdu. Bana bir şey olursa Joshua'ya ne olacak?

Kesmemize izin vermediği dağınık saçlarına, lacivert parkasının altındaki keskin omuzlarına ve düz burnunun üzerinde duran ince gözlüklerine bakıyorum. İçimde bir şefkat dalgası yuvarlanıyor. Benim beklenmedik küçük oğlum.

Ama artık o kadar küçük değil.

"Fred'den hoşlanıyorum," diyor Joshua. "Ve onun beni evlat edinmesini istiyorum." Gülümsüyorum. "İster miydin?"

"Evet. Ama düşünüyordum da... annem ve babam ne derdi?"

Gülümsemem kayboluyor, yerini ani bir anlayış ve ardından bir suçluluk patlaması alıyor. Düşüncelerinin bu yönde ilerleyeceğini fark etmeliydim. Onu düşünceleriyle baş başa bırakmak yerine bunu önceden önlemeli, önce kız kardeşim ve kocası hakkında konuşmalıydım.

"Buddy..." Ben de diyorum ki. "Tüm bu olanlar yüzünden onları daha fazla mı düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Birazcık."

Trajik bir kazada öldüklerinde henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen, yıllar boyunca genellikle bir çocuk merakıyla onları sordu. Sonuçta, hiç tanımadığınız insanları nasıl özlersiniz? Bir keresinde onları *özlemediği* için kendini suçlu hissettiğini söylemişti, ben de ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söylemiştim.

"Annen ve baban seni severdi," diyorum. "Bunu biliyorsun."

Aynı sözleri duymaya alışkın bir çocuk gibi başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece... bu onları daha da mı siliyor? Artık resmi olarak ailem bile olmayacaklar. Fred'in beni evlat edinmesini istiyorum. Ama hayal kırıklığına uğramalarını ya da yok olmalarını istemiyorum."

Kalbim göğsümde sıkıca kenetleniyor. Konuşmam birkaç dakikamı alıyor. *Jenny*, sanırım, *doğru kelimeleri bulmama yardım et*.

"Seni asla hayal kırıklığına uğratamazlar. Asla. Sen tanıdığım en zeki, en çalışkan, en zeki on üç yaşındaki çocuksun."

"Baba," diyor Joshua ve gözlerinin yuvarlandığını duyar gibi oluyorum. "Ciddi ol."

"Öyleyim! Gerçek bu," diyorum. "Senin mutlu olmanı isterlerdi. Tek istedikleri buydu ve burada seninle birlikte olmak, bunu görmek için her şeylerini vereceklerini biliyorum. Ve dostum, onlar hâlâ senin ebeveynlerin olarak listelenecekler."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "mi?"

"Evet. Doğum belgende onlar var. Daha sonraki belgelerde baban olarak görünüyorum, bu doğru ve eğer istersen Freddie de orada olacak. Ama Jenny ve Michael hiçbir yere gitmiyorlar."

Derin bir nefes alır. "Annem onun yerine geçtiğimi düşünmez mi?"

"Kesinlikle hayır. Bunu kendi adıma bildiğim kadar net biliyorum ya da Senin, dostum. Ne *istiyorsan* onu yapmanı isterdi. Annen hep böyle yapardı. Kendi yolunu seçti ve bu onun en cesur yanlarından biriydi. Senden de aynısından başka ne isteyebilir ki?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Caddede planladığımdan daha fazla yürüdük, ama bu konuşma çok önemli ve Noel müziği burada o kadar yüksek sesle çalmıyor. "Tamam," diyor sonunda ve sesinde bir sevinç tonu var. "Fred'in beni evlat edinmesini gerçekten istiyorum. Resmen."

"Öyle mi?"

"Evet. Onun sadece babamın karısı değil, benim de ebeveynim olması hoşuma gidiyor, anlıyor musun?"

Seçtiği kelimelere gülüyorum. "Bunu anlıyorum."

"Bizim de bir ilişkimiz olurdu."

"Yaparsın. Elbette zaten biliyorsun ama bunun nasıl farklı hissettirebileceğini anlıyorum."

"Ayrıca, o benim kız kardeşimin annesi," diyor. "Garip olurdu eğer... evet. Ben istiyorum. Sadece ne olduğunu düşünüyordum..."

"Ailen derdi ki. Anlıyorum. Bu tamamen normal ve anlaşılabilir bir durum dostum. Onları merak ediyorsan bana da her zaman sorabilirsin. Onları her zaman düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Annen benim ablamdı, biliyorsun. En yakın arkadaşlarımdan biriydi."

Joshua başını sallar. "Bu doğru."

"Senin gibi iki ebeveyn grubuna sahip olmak zor olabilir," diyorum. "Ama bu konuda konuşmak istersen seni her zaman dinlerim."

"Biliyorum. Sadece henüz ne söylemek istediğimi bilmiyordum."

"Bu da iyi. Bazen hepimiz düşüncelerimizi gözden geçirmek için biraz zamana ihtiyaç duyarız." Bir elimi omzuna koyup onu kendime doğru çekiyorum. Bana izin veriyor ve gerçek ergenlik yılları başlamadan önce biraz daha bu kadar küçük kalmasını diliyorum. "Seni seviyorum, evlat."

"Biliyorum," diyor ve sonra nefesinin altından *seni seviyorum* gibi bir şey mırıldanıyor.

Ne de halkın içindeyiz.

"Annem Noel'i sevdi mi?" diye soruyor.

"Orayı çok severdi. Özellikle de yemekleri. Biz çocukken büyükanneme Kasım ayında Noel kurabiyeleri pişirmeye başlaması için yalvarırdı."

Joshua kıkırdar. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Noel için hamster aldığı zamanı anlatmış mıydım?"

"Hayır. O mu yaptı?"

Hatırladıkça gülmeme engel olamıyorum. "Evet. Hadi, şu mağazaya girip biraz ısınalım, ben de sana hikayeyi anlatayım. Aç mısın?"

"Biraz, evet."

"Hadi biz de yiyelim. Annen bütün yıl boyunca bir hamster istemişti. Büyükbaban bir tane almanın harika bir fikir olacağına karar verdi ve sadece Noel sabahı için onu küçük bir karton kutuya koyup Noel kağıdıyla sardı. Birkaç hava deliği de açmış tabii. Sadece büyük sürpriz için yarım saatten fazla kafesinden çıkmayacaktı."

"Öyle mi?"

"Hamsterların mükemmel dişleri olduğunu biliyorsun, değil mi? Metal olmayan neredeyse her şeyi ."

"Hayır," diyor Joshua, gözleri kocaman. Yüzünde bir gülümseme var. "Öyle mi...?"

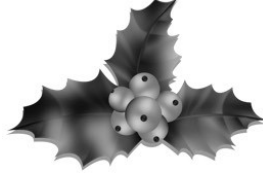
"Elbette. Oturma odasında kayboldu. Annen Noel gününü evde onu arayarak geçirdi ve bana da arattı."

"Nereden buldun onu?"

"Büyükannenin terliğinin içine girmişti. Ayak başparmağını ısırması ve onu ölesiye korkutmuştu. Bu arada annen, üç yaşına kadar yaşayan hamstera Nipper deme cüretini göstermişti."

Joshua kahkahalara boğuluyor ve bu kalbimi hoparlörlerden çalan Noel müziğinden daha fazla ısıtıyor. Sanırım *bunu bu yüzden yapıyoruz, sadece o ve ben*. Ailemiz büyümüş olabilir ama ben bu sese değer vermeyi asla bırakmayacağım.

OceanofPDF.com

FREDDIE

NOEL'DEN 12 GÜN ÖNCE

Julie mutfak adasının yanındaki sandalyesinde oturuyor. Elleri un içinde ve ona verdiğim küçük zencefilli çörek hamurunu umarsızca yoğuruyor.

Hamurun ana kısmını açmaya başlıyorum ve o da başını kaldırıp beni izliyor. "Şekilleri kesmek için çok ince açmamız gerekiyor," diyorum.

Julie yan tarafta duran metal şekil kesiciyi işaret ediyor. "İşte bu."

"Evet, aynen öyle. Bunları kullanacağız. Zencefilli kurabiye adamlar ve kadınlar yapabiliriz ve bende de Noel ağacı şeklinde bir tane var."

"Ağaç," diyor ve kendi hamuruna gülümsüyor. Benim gibi düzleştirmek için küçük avucunun içiyle hamura vuruyor. Altındaki zemin kırıntılar ve unla dolu ve ben pişirmenin henüz yarısındayken, tüm bu şey yalnız olsaydım olacağından iki kat daha uzun sürdü bile.

Ama bunu dünyaya değişmem.

Julie'nin koyu renkli, dalgalı saçları ensesinin yarısına kadar uzanıyor ve her geçen ay daha da gürleşiyor. Gamzeli gülümsemesi tüm dünyada en sevdiğim şey. Ve kızgın olduğunda bile, sadece yakında doğacak bir bebeğin olabileceği şekilde öfkeli, çok sevimli.

Adanın üzerine eğilip saçlarını öpüyorum. Bebek şampuanı gibi kokuyor ve Onu.

Geniş gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.
Babasının.

"Harika gidiyorsun tatlım," diyorum.

Julie konsantre bir şekilde küçük bir ses çıkarıyor ve işine geri dönüyor, ellerinde oyun hamuru gibi yoğuruyor. Elbette yemek pişirmek için çok küçük ama burada benimle olmasını istedim. Öğrendiğim bir şey varsa, o da bebeklerin her zaman sizin olduğunuz yerde olmak istedikleridir.

Köşedeki hoparlörden Frank Sinatra'nın yumuşak, mırıldanan sesi geliyor. Dairemiz tatil için tamamen dekore edilmiş. Etrafa bakıyorum ve zihnimdeki kontrol listesini gözden geçiriyorum. Ağaç, tamam. Terastaki Noel ışıkları, tamam. Misafir yatak odaları hazırlandı, tamam. Hediyeler alındı, tamam.

Birkaç şeyde geride kaldım.

Koridordan gelen kapı tıkırtısı, kilide sokulan bir anahtarın sesi.

Julie elindeki hamuru mama sandalyesinin plastik tablasına bırakıyor. "Baba!" diyor, zıplayarak. "Merhaba, merhaba, merhaba."

Karlı ayakkabıların çıkarılma ve paltoların asılma sesini duyuyorum. "Duyduğum Julie mi?" Tristan arıyor.

Kızımız karşılık olarak tiz bir çığlık atıyor. Joshua ve Tristan yanlarında alışveriş torbalarıyla oturma odasına giriyorlar. Yanakları soğuktan kızarmış.

"Merhaba, siz ikiniz!" Ben de öyle dedim. "Başarılı bir yolculuk olmuş gibi görünüyor?"

Tristan başını sallar. "Çok iyi. Gidip bütün bunları saklayacağız. Evet," diyor, ellerini ona doğru uzatmış olan kızına bakarak, "Hemen döneceğim, tatlım."

Joshua babasını takip ediyor ama omzunun üzerinden bana bakıyor. "Madison Square Garden'da break dansçılar vardı."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Filme aldım. Sana daha sonra gösterebilirim." "İsterim," diyorum.

"İyi miydiler?"

"*Harikaydılar*," dedi ve köşeyi dönüp odasına doğru gözden kayboldu. Joshua'yla iletişim kurmak geçtiğimiz ay zamankinden daha zor olmuştu ve yaşı ilerledikçe bizimle vakit geçirmeye daha az meyilli olsa da, bu bir şekilde farklı görünüyordu. Daha kasıtlı.

Ama biz onun break dansçılara olan hayranlığı hakkında sohbet ediyoruz. Bu normale dönüş.

Çocuklar Noel alışverişi yapmadan döndüler. Joshua doğruca buzdolabına yöneliyor ve Tristan geliyor, bir kolunu belime doluyor. Öpüyor.

yanagım. "Merhaba, usta fırıncı."

"Merhaba." Ona doğru eğildim, beden dilimde sessiz bir özür vardı. Bu sabah hiç suçu yokken terslemiştim. "Evde olmana sevindim."

Beni tekrar öpüyor ve yavrularının ısrarlı çığlıklarına doğru yönelmeden önce kalçamdaki eliyle beni iki kez okşuyor.

"Merhaba, sen. Pişiriyor musun? Kurabiye mi yapıyorsun?"

Kız elini uzatıyor ve o da sık sık yaptığı gibi yumuşayıp kızı kollarının arasına alıyor. "Kız unlu," diye uyarıyorum onu.

"Sorun değil," diyor ve onu kalçasında zıplatıyor. "Bu kıyafetler zaten çamaşırhaneye gidebilir."

Julie onun yüzüne, saçlarına uzanıyor ve o da sıcak gözlerle onu izliyor. Onu tanıdığımdan beri bir babaydı ve başka bir çocukla harika olacağını hep biliyordum. Yine de... onu Julie'yle birlikte görmek, hastanede onu kucağına aldığı ilk andan itibaren, kollarında o kadar küçüktü ki, ona olan aşkımı daha da derinleştirdi.

O sabahki sert sözlerimden dolayı suçluluk duyuyorum.

Joshua bir yoğurt kabı kapıyor ve beni şaşırtarak gelip mutfak adasında karşıma oturuyor. Kapağı açıyor ve fırın tepsisine dizdiğim şekillere bakıyor.

"Zencefilli kurabiye pişiriyorum," diyorum. "Eğer katılmak istersen."

Evet ya da hayır anlamına gelebilecek yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Güzel kokuyor." "İlk parti çoktan fırına girdi."

Joshua bir kaşık yoğurt alır ve sesli bir şekilde yutkunur. Sonra iç geçirir.

"Fred?"

"Evet?"

"Babam ve ben daha önce evlat edinme hakkında konuştuk. Alışverişe çıkmıştık."

Kalbim yerinden gibi oldu. "Yaptın mı?"

Çenesini ellerinin arasına alıyor, uzamış saçları alnından sarkıyor. "Evet. Yani sen ve ben kendi şeyimize sahip olacağız, değil mi? Babam olmadan?"

"Evet," diyorum. Ellerimi yavaşça önlüğe siliyorum ve keşke bu tartışma için Noel müziği açmasaydık diyorum. Arka planda bir şarkıcı *Noel Bebek* hakkında mırıldanıyor ve Julie mutlu ve yüksek sesle gevezelik ediyor ve tam bir kaos. Ama burası biziz, burası evimiz ve ben bunu seviyorum. "Bu aynı zamanda

sen ve ben ömür boyu aile olacağız. Zaten  yleyiz, tatlım. Ama bu bunu yasal hale getirecek."

Başını sallıyor, yüzü ciddi. "Bu konu hakkında çok düşündüm." "Bu düşünülmesi gereken büyük bir Şey."

"İlk baŗta bunu gerçekten istedim," diyor. "Ama sonra bunun öz annemi ve öz babamı terk ettiğim anlamına gelip gelmeyeceğini merak ettim."

"Oh, tatlım, değilsin. Asla yapamazsın."

"Babam da aynı Şeyi söyledi." Başını eğiyor ve yıllar önce onunla ilk tanıştığında beni çok etkileyen gülümsemesi yüzünde beliriyor. G ğs m  ısıtıyor. "Sana Fred demeye devam edebilirim, değil mi?"

"Tabii ki!" Ben de öyle dedim. "Beni nasıl çağırmak istersen  ağırabilirsin." Başını sallıyor ve gülümsemesi geniŗliyor.

"Tamam. Hadi yapalım Şu iŗi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İstiyorum."

G zyaşlarımla beklediğimden daha hızlı akıyor. Gözlerimi kırpma   in zamanım yok ve Joshua'nın gözlerini nasıl a tıklarından nefret ediyorum.

"Mutlu gözyaşları!" Diyorum ve ona ulaŗmak  in mutfak adasının etrafından dolanıyorum. " z r dilerim!"

"Sorun yok," diye mırıldanıyor omzuma doğru. Garip bir kucaklaŗma, o oturuyor, ben ayakta duruyorum ve arka planda biri Noel Baba'ya "bebeğim" diye sesleniyor. Aynı zamanda kesinlikle m kemmek.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Diyorum. "Birbirimizi bebekliğinden beri tanımıyor olabiliriz ama bu sana ne kadar değer verdiğimi deđiŗtmez."

Başını salladı. "Evet, biliyorum."

Tristan yakınlarda. Onu yakınımda hissedebiliyorum ve Julie bile alışılmadık bir Şekilde sessizleŗti, muhtemelen tüm bu olanları geniŗ gözlerle izliyor.

"Ben de seni seviyorum Fred," diye fısıldıyor Joshua, sanki bu bir sırmıŗ gibi. Kalbim göğsümde sıkıŗıyor. Üvey anne olmanın ya da babanın eŗi olmanın bir el kitabı yok. Başından beri birlikte yol aldık ve eğer ben söyleyeceğim doğru Şeyden emin olamadıysam, Tristan asla emin olmadı. Peki ya Joshua? Onu tanıdığım ilk haftadan itibaren beni kollarını açarak karŗıladı. *Ailem* diye düşündüm ve içimi minnettarlık duygusu kapladı.

Benimkini.

Akŗam ilerliyor, sık sık olduğu gibi. Derin bir Şeyin ardından sıradan bir Şey geliyor. Zencefilli kurabiyeler piŗiriliyor, Joshua bana break dans ılarının video kliplerini gösteriyor ve akŗam yemeği yiyoruz.

Tristan Julie'ye kitap okuyarak onu yatağına yatırmadan önce. Saatler sonra her şey nihayet sakinleştğinde ve Tristan'la yatak odamızda yalnız kaldığımızda. Gömme dolabımızın kapısına yaslanıyorum ve onun tişörtünü çıkarışını izliyorum.

"Joshua evet dedi," diyorum.

Tristan dönüyor, elleri pantolonunun kemerinde. "Evet, öyle yaptı."

"Bugün ne hakkında konuştunuz?"

"Her şey hakkındaki düşünceleri," diyor Tristan, yüzündeki gülümseme hüzünlü. "Aklının hangi yöne tahmin etmeliydim. Kız kardeşimin ve John'un bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordu."

"Oh, sevgilim."

Tristan başını sallıyor. "Bence çok büyük duyguları vardı ve bunları ifade etmesi zordu. Ona sormamızdan dolayı mutlu olduğunu biliyorsun. Gülümsemesi... şeydi. Mutluydu."

"Evet," diyorum. "Onunla bu konuyu konuştuğumuz ilk gün her şey çok net görünüyordu."

"Evet. Bugün bana evet demek istediği için kendini suçlu hissettiğini söyledi... ya da belki de kendini suçlu *hissetmediği* için daha çok suçlu hissettiğini."

Bornozumun bel bağını çekiştiriyorum. Tırnaklarımın altındaki un ve zencefilli çörekten kurtulmanın tek yolu düş almaktı. "Anlıyorum. Bir çocuk için büyük bir şey."

"Evet ama yine de doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorum." Tristan şifonyerinin yanında durdu ve saatini çıkarıp geçen yıl doğum günü için ona aldığım kişiselleştirilmiş saat kutusuna koydu. "On üç yaşına girene kadar bekledim. Bunun onun da seçtiği bir şey olmasını istiyorum."

Yerdeki büyük boy yatağıma geçip başucumdaki ışığı yakıyorum ve yorganı geri katlıyorum. "Ben de öyle. Onun karar verme sürecinin bir parçası olması doğru hissettiriyor."

Tristan onaylarcasına mırıldanıyor ve pantolonunu dikkatlice katlayarak köşedeki divanın üzerine koyuyor. Gözlerimi boxer külotundan başka bir şey giymemiş halde ona dikiyorum, şekli tanıdık ve çok sevimli. Uzun bacakları, zayıf gövdesi, son zamanlarda şakaklarında griye çalan gür saçları. İlk gördüğünde *çok erken* olduğunu söylemişti ama bence bu onu daha da yakışıklı yapıyordu.

"Bu sabah için özür dilerim," diyorum.

Sesi sıcaktı. "Önemli değil."

"Hayır, sen güzel bir şey öneriyordun, ben de patladım. Gereksizdi."

Stresliydim. Tristan bana ailemin New York'a ne zaman vardığını sormuştu ve ben bunu ezbere bilmiyordum ve endişem artmıştı. Ben de bundan şikâyet ettim ve o da sakın bir ses tonuyla, ben sakın olmadığımı inanılmaz derecede sinir bozucu olabilen bir ses tonuyla, belki de ikimizin bir geceliğine uzaklaşmamız gerektiğini söyledi. Biraz yalnız kalalım, hiç stres yaşamayalım.

Bunun için ne zaman vaktimiz olabilir ki? Kendimi . Yapacak milyonlarca işim var.

"Streslisin. Ya da en azından bu sabah öyleydin." Tristan yorganı arkaya atıp yatağa giriyor ve yatak başlığına yaslanıyor. "Bana tam olarak nedenini söylemek ister misin? Sanki yaklaşan tatillerden daha fazlası varmış gibi geliyor."

Onun ardından ben de yatağa giriyorum. "Belki de tüm ailemin bu yıl Noel'i bizim evde geçirecek olması beni biraz korkutuyor."

"Bunu hissettim," diyor Tristan ve gülümsemeye karşı koyduğunu görebiliyorum. "Nasıl olur? Yardım tuttuk. Sence daha fazlasına ihtiyacımız var mı?"

"Hayır, hayır, yemek şirketi harika bir iş çıkarıyor ve Sylvia da Julie'ye yardımcı olmak için burada olacak ama... Ailem çok kalabalık."

"Biliyorum," diyor.

"Bazen çok... *İtalyan oluyorlar*. Üç gün boyunca burada çok fazla gürültü ve kargaşa olacak. Onları seviyorum ama senin için ve Joshua için de üzülüyorum. Çok fazla olacak."

Tristan kıkırdıyor ve bir kolunu bana dolayarak beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. "Joshua ve ben seninle tanışmadan önce neredeyse tamamen sessizlik içinde yaşıyorduk, biliyorsun. Ne kuzeni ne de kardeşi vardı. Peki ya şimdi? Noel'i masa oyunları, sessiz sinema, etrafta koşuşturan kuzenler ve yemek masasında neredeyse çok fazla konuşmayla kutlayacağız. Bu iyi bir şey, bebeğim. Hepsi iyi bir şey."

Bu sözler beni daha iyi hissettiriyor. Doğru geliyorlar. Ve yine de... Elimi kabarık yorganın üzerinde gezdiriyorum ve sonraki sözleri yatağın ayak ucuna yönlendiriyorum. "Kayınbiraderimin sana borsa ve finansla ilgili sorular soracağını ve ne kadar para kazandığını düşündüğüne dair pek de ince olmayan laflar edeceğini biliyorum."

"Evet," diyor Tristan. "Ama bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Yani çok şey olacak ama eğlenceli olacak ve sadece iki buçuk gün."

"Bu doğru. Gerçekten sakıncası yok mu?"

"Elbette bilmiyorum. Bilseydim onları ağırlamamızı önermezdim. Ayrıca, Noel arifesinde arkadaşlarımızla yemek yiyeceğiz ve Yeni Yıl için

Bu yıl seyahat edeceğiz. Bu güzel olacak, değil mi?"

"Evet," dedim. Sonra gözlerim açılıyor. "Oh! Gizli Noel Baba hediyemi henüz almadım!"

"Buldum," diyor ve sesinde kendini beğenmişlik var. Winters'lar Noel arifesinde bir akşam yemeği partisi veriyor, küçük, samimi bir şey, sadece karmaşık bir iş ve aile ilişkileri ağıyla birbirine bağlı olan on kişi. Son birkaç yıldır, halka açık etkinlikler ve iş toplantıları dışında birlikte giderek daha fazla zaman geçiriyoruz.

Bildiğim kadarıyla bu Isaac ve Sophia'nın yeni dairelerinde birlikte verecekleri ilk parti olacak ve Sophia ve onun mükemmel proje yönetimi becerileri hakkında bildiklerime bakılırsa, müthiş bir akşam yemeği olacak. Kocasının misafirperverliği de cabası.

Düzenledikleri Gizli Noel Baba oyununun komik olması gerekiyordu. Sophia'nın mesajında *saçma sapan bir şey alın* diyordu. *Eğer hediye için Tiffany'ye gittiysen, çok ileri gitmişsin demektir.*

"Kimi getirdin?" Tristan'a sordum. Kör kura bana Cecilia'yı vermişti ve ona ne alacağım konusunda hâlâ kararsızım.

Başını doğru sallıyor. "Buna *Gizli Noel Baba* deniyor."

"Evet, ama biz evliyiz."

"Evet ve bunu çok ciddiye alıyorum. Tıpkı Gizli Noel Baba'nın bozulmaz yeminlerini ettiğim kadar ciddiye alıyorum."

Gülüyorum. "O zaman ben de benimkileri söylemeyeceğim. Ya da onlara ne kadar eğlenceli bir hediye aldığımı."

Eli çıplak sırtımı okşuyor. "Çoktan satın aldın mı?" "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama bu hafta sonu alacağım."

Kıkırdıyor. "Güzel. Ben de öyle. Ama gözüme bir şey kestirdim... muhtemelen alışveriş yapması en zor kişi ben olsam bile."

"Anthony," sanırım. "Hayır! Victor!"

Tristan inliyor. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Victor? Bu kadar mı?"

"Ben söylemedim," diyor Tristan. "Yani teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemedim."

Battaniyenin altında daha derine yerleşip onun yanına sokuluyorum. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Güzel," diyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Yeni yıla kadar sabırsızlanıyorum. Sadece dördümüz olacağız. Zorunluluk yok, planlama yok. Sadece masmavi su ve şnorkelle dalış."

Onun kokusunu içime çekiyor ve hayal etmeye çalışıyorum. Tristan ve Joshua'nın macera dolu gezileri evlendikten sonra da devam etmişti ama artık Julie ve ben de işin içindeydik. Elbette, biraz değiştirilmişlerdi ve Tristan ve Joshua biz uzaktayken hala kendi başlarına birkaç aktivite yapıyorlardı.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum. "Bu sabah sen de haklıydın. Sadece ikimiz için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Mmm."

"Plan yapıyordum... şey. Noel'de ailemle çok vakit geçireceğim. Ama onlar gittikten sonra arada birkaç günümüz olacak. Zamanın varlığını unutmak için sabırsızlanıyorum. Pijamalarımınla yaşayacağım."

"Vücut ağırlığımcı yemek artığı yemeyi planlıyorum."

Kollarından sıyrılıyorum. İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ve şifonyerime doğru ilerlerken meraklı gözlerini üzerimde hissediyorum. "Noel için sana bir şey almıştım..."

"Hediye ihtiyacım yok," diyor. Bu sık sık söylediği bir şey ama ben hiç dinlemedim. "İstediğim her şeye zaten sahibim. Bir sen, bir de Julie ve Joshua."

Küçük ipek keseyi bulmak için iç çamaşırı çekmecemi karıştırıyorum. "Ne kadar yorgunsun?"

"Biraz," diyor, "ama her geçen saniye daha da azalıyor. Ne aldınız?"

Bir işaretle arkamı döndüm. "Tristan Conway," diyorum, "Yıldızlı Oda'ya içtenlikle davet edildiniz."

Gözleri ilgiyle keskinleşiyor. "Freddie?"

"Arkana yaslan," diyorum ve yatağa tırmanıyorum. "Bize küçük bir şey aldım..." Vücudu benimkinin altında sıcak ve rahat, ona sarılmama izin veriyor.

Ellerini başının arkasına koyuyor ve içindekileri göğsüne yerleştirmemi izliyor. Siyah ipek, metal kelepçeler ve bir mermi vibratör. "Bununla başlayalım," diyorum ve siyah ipeği kaldırıyorum. Bu bir uyku maskesi, karnaval maskesi değil, ama yine de tanışma şeklimizi hatırlatıyor.

Bir araya geldiğimizden beri bir kez bile Yıldızlı Oda'yı ziyaret etmedik. Buna gerek yoktu... ama bu evde tek başımıza eğlenmediğimiz anlamına gelmiyor. Sadece Julie geldiğinden beri biraz daha az sıklıkta oluyor.

Tristan takdir dolu bir inilti çıkarır. "Seninle gözlerim bağlıyken yapmak istediğim şeyler," diyor.

Elini durduruyorum. "Oh, hayır. Gözlerinin bağlı olmasını istiyorum." "İstiyor musun?"

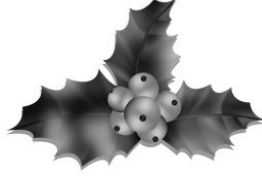
"Evet. Neden arkana yaslanmıyorsun?" diyorum, eğilip onu öperek, "Bırak da bir süreliğine dizginleri ben alayım."

Eli saçlarımın arasında dolaşıyor. "Tatil stresini bu şekilde atlatmak istiyorsan ben varım."

Kıkırdıyorum. "Mutlu Noeller, bebeğim."

Beni daha yakına çekiyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Gerçekten de mutlu Noeller."

OceanofPDF.com

ANTHONY

NOEL'DEN 10 GÜN ÖNCE

"Baba!" Feryat merdivenlerden aşağı yankılanıyor. Yanımda, Abel kulakları tetikte patilerine atlıyor. Hazırladığım sandviçi yere bıraktım. *"Baba!!"*

"İyi misin?" Merdivenlere doğru ilerleyerek sesleniyorum. Abel önümden kayıyor ve yukarı koşuyor. Koşum takımı olmadan çalışma modunda değil ve ayrıca evin içinde yardıma ihtiyacım yok.

"Buraya gel!" Theo bağıyor.

İçimi çekiyorum, adımlarımı ikiye bölüyorum. "Sorun nedir?"

"Kuş," diyor. Yatak odasının ortasında duruyor, ayakları pelüş halının derinliklerine gömülmüş ve penceresini işaret ediyor. Pencere pervazında iki güvercin oturuyor. Theo'nun sesi heyecanlı bir hayranlıkla dolu. "Kuşlar!"

"Merhaba demeye geldiler," diyorum ve odaya doğru birkaç adım atıyorum. Hareketi gördüler ve tam da umduğum gibi uçup gittiler. Gökyüzü fareleri. "Tanrım, öyle bağırarak beni korkuttun evlat."

Beni iterek geçti. "Sandviç?" diye soruyor. Kelime yarı mırıltılı çıkıyor, heceler birbirine karışmış.

"Hepsi bitti," diyorum. "Ama alt katta yemek zorundasın."

Theo yatak odasının köşesindeki okuma köşesine bakıyor. Ace orada yatıyor, kara gözleriyle bize bakıyor. Theo'nun gri burunlu köpeğe okumakta olduğu kitap bir kenara atılmıştı. Ben ona bir şeyler atıştırmak için aşağı inerken orada kalacağına söz vermişti. *Ace hikayenin nasıl bittiğini bilmek*, demişti.

Theo henüz okumaya yakın değildi ve kitap sadece resimlerle doluydu... ama Theo onları açıklamak için elinden geleni yaptı.

Çoğu gün bir bakıcıdan yardım alıyoruz. Summer başlangıçta bu fikre karşı çıkmıştı ve ben de anlayışla karşılaşmışım. Gösterişli ya da abartılı yetiştirilmemişti. Ama en başından beri yardıma ihtiyacımız olacağını biliyordum, çünkü bir gün gelecek ben de aynı şekilde ağırlığımı koyamayacağım. Görme yeteneğim neredeyse iki yıldır daha da kötüleşmedi. Bu bir nimet ve umarım on yıl ya da iki yıl boyunca böyle kalır, ama kalmayabilir de.

"Ace muhtemelen bizimle gelecek," diyorum. "Kitabını da getir."

"Tamam." Theo kucağına aldı ve yanımdan hızla geçti. Merdivenleri metodik bir şekilde inerken ben de arkasından yürüyorum. Onu kucağıma alsam daha hızlı olurdu ama şu anda bir ev tamircisine rakip olacak kadar yoğun bir "kendin yap" evresinde.

Oturma odasındaki yanan Noel ağacının önünden geçiyoruz. Summer süslemişti, ben de çok faydalı ipuçları vermişim. Theo çok yardımcı olmuştu. En alttaki dala tek bir süs asmak için beş dakika harcamış, yoğun bir konsantrasyon içinde yüzü çatlamış, sonra da koşup bana oynayabilir miyiz diye sormuştu.

Summer, süslemelerden her gece yakmamızda ısrar ettiği Noel kokulu mumlara kadar evi tatil ruhuyla doldurdu. Bu konuda homurdanıyormuş gibi yapıyorum. Ama şu noktada bu çaba neredeyse göstermelik. Yaptığı şeyin harika olduğunu o da biliyor, ben de biliyorum. Bu ev onun sayesinde bir yuva oldu.

"Annem nerede?" Theo soruyor. Sandalyelerden birine tırmanıyor ve onun için hazırladığım jöleli sandviçe uzanıyor. Yanında duran birkaç dilim elmayı ise görmezden geliyor.

"Sophia ile birlikte Noel alışverişine çıktı."

Theo sandviçini yerken bacakları sandalyenin altında tekmeleniyor. "Ohmmm-tamam," diyor.

"Yakında evde olur," diyorum. "Sanırım krema hakkında da bir şeyler söyledi."

Theo yukarı bakıyor. Yanağında jöle var. "Buz mu?" "Buzlanma. Pastanın üzerine konan şey."

"Pasta mı?!"

"Pasta yapmıyoruz. Üzgünüm, ufaklık. Ama annem zencefilli kurabiye ev yapmak istedi. Ve annemin aklına bir fikir geldiğinde, onu bundan vazgeçirmek gerçekten çok zor," diyorum. *Özellikle* de şu anda. Altı aylık hamile ve kendini yenilmez sanıyor.

Onun güçlü olduğunu biliyorum. Bunu en başından beri biliyordum ve onun Theo'yu doğurduğunu görmek bunu daha da güçlendirdi. Bu kadın altın bir savaşçıydı ve hiçbir şey beni bunun aksine ikna edemezdi.

Ama bu beni daha az endişelendirmiyor... Hele ki bu hamilelikte geçen hamilelikten çok daha fazla midesi bulanırken.

Theo ve ben kendimizi kanepede bulduk. Ace iç çekerek ayaklarımızın dibine uzanıyor ve Abel, kanepeye sadece üzerine tulumunu çektiğimizde girebileceğini bildiğinden, sabırla onun yanını hazırlamamı bekliyor. Theo elini onun tüylerine gömüyor ve gözlerini ekrandaki dans eden köpeklerden ayırmıyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Son birkaç haftadır durmaksızın çalışıyormuşum gibi geliyor. Acture yeni bir şirket satın alma sürecinde ve ben de muhasebecilerimizin bize gönderdiği tüm rakamları iki kez kontrol ediyorum. Summer da ev ofisinde uzun saatler geçiriyor. Arkadaşlık şirketi beklenmedik bir şekilde New York sosyal medyasında viral olmuştu ve bunun sonucunda o ve Vivian, sıralayıp eşleştirmeleri gereken yeni başvuruların gelgit dalgası içinde boğulmuşlardı.

"Noel Baba," diyor Theo ve televizyonu işaret ediyor.

Hah. İzlediğim bölüm Noel temalı olmalıydı, çünkü Noel Baba şapkası ve sakal takmış animasyon bir köpek vardı.

"Şuna bak," diyorum. Tüm diyarlardaki tüm yavru köpeklerin ona gönderdiği mektupları açmasını izliyoruz.

"Mektup yaz," diyor Theo yanımda ve bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Bir kere.

İki kez. Israrcı bir elini bacağıma koydu. "Noel Baba'ya mektup yaz!"

Summer kapıdan içeri girdiğinde yaptığımız şey buydu. İkimiz oturma odasındaki halının üzerinde oturuyorduk. Ben Theo'nun katibiyim. Noel Baba'nın ona vermesi için aklına gelen her şeyi yazıyorum. Boş durduğundan değil. Hayır, Noel Baba'ya resim yapmak için boya kalemlerini kullanıyor. Ne olması gerektiğini sorduğumda *Noel* diyor. Dev blob çoğunlukla kırmızı, bu yüzden onu işaret ediyor.

Ön kapı açıldığında listesindeki on üç numaralı maddeye *dev balon* yazmayı henüz bitirmiştim. Summer evdeydi. Bizi gördüğünde yüzü parlıyor. O gülümseme nefesimi kesiyor. Sanki dünyadaki en sevdiği insanlar bizmişiz gibi.

"Şu ikinize bakın!" diyor. "Ne yapıyorsunuz?"

"Mektup! Noel Baba!"

"Oh, Kuzey Kutbu'na bir tane mi yazıyorsun? Baban sana yardım ediyor mu?" Eğilip Theo'yu başından öpüyor, saçlarını karıştırıyor ve ardından

bana döndü. "Hey."

"Selam, tatlım." Ayağa kalkıyorum ve ona düzgün bir merhaba öpücüğü veriyorum. Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Beni özledin mi?"

"Her zaman."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor ve paltosundan sıyrılıyor. Karnı bu kez altı aylıkken olduğundan biraz daha büyük, vücudu bu sürece alışmış.

Duygularımı kelimelere dökmek zor. Karımı ilk kez hamile görmek heyecan vericiydi. Korkutucuydu. Heyecan verici. Sinir bozucu. Ama en çok gurur duymuştum, delicesine gurur duymuştum ve korumacı hissetmişim. Bu duygular şimdi, ikinci seferde de aynı derecede güçlü.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordum.

"Senin için de harika şeyler aldım ama ne olduklarını söylemeyeceğim. Ve sonunda Gizli Noel Baba için *mükemmel* hediye buldum! Ama Sophia'dan mağazanın dışında beklemesini istemek zorunda kaldım, yoksa kime aldığımı hemen öğrenirdi."

"Noel için fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Biliyorum," diyor, "ama sana bir şeyler almayı gerçekten seviyorum." "Sophia ile her şey yolunda mıydı?"

Summer başını sallar. "Ah, evet. Biraz tatil yapmayı dört gözle bekliyor ve Yeni Yıl'dan sonra yine Barbados'a gidecekler. Belki Isaac o zaman evlenme teklif eder?"

Kaşlarını çattım. "Bunu Sophia'ya sordun mu?"

"Hayır, hayır, elbette değil. Ama düşünmeden edemedim. Kardeşin *sırılsıklam aştık*." Yanımdaki kanepeye çöktü ve kısık bir inilti çıkardı. "Tanrım, sırtım yine ağrımaya başladı."

Kanepede öne doğru kaymasını işaret ettim ve elimi kazağının kumaşının altına kaydırdım. Sırtının alt kısmı sıcacıktı ve ağrıyan kaslarını yavaş daireler çizerek ovuyordum.

"Bu harika hissettiriyor," diyor hülyalı bir şekilde. "Bunu sonsuza dek yapabilir misin?" "Oğlumuzla ilgilenmemizi zorlaştırabilir ama istediğin buysa,

Ben yaparım."

Kıkırdıyor ve başını için bir yastığa uzanıyor. "Bugün bütün gün tekmeledi."

Elim yavaşlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Korkarım Theo gibi değil, enerji veren bir tavşan bebeğimiz olacak."

Küçük oğlumuza bakıyorum. Sessizce oturuyor, kaşları çatık, çizdiği resme dalmış. "Sanırım bu konuda şanslıyız," diyorum. "Her zaman huzur ve sessizlik isterdi."

"Kesinlikle yaptık. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Günün ilerleyen saatlerinde de hasta hissettiniz mi?" "Hayır, öğle yemeğinden sonra geçti."

"Güzel," diyorum. Teni elimin altında hızla ısınıyor ve olduğu gibi kıvrılmış omurgasının dış hatlarını hissedebiliyorum. Hamilelik onun için zor geçmişti, özellikle de ilk birkaç ay. Midesi bulanırken onu izlemekten nefret ediyordum. Hâlâ zaman zaman dünyanın en istenmeyen misafiri gibi gelip gitmesinden nefret ediyorum.

En çok da bunun düzeltebileceğim bir şey olmamasından nefret ediyorum. Bu bir sorun değil, düzeltilmesi gereken bir mesele değil, bir hastalık değil. Bu doğal, gerekli ve korkunç bir şey.

"Gelecek Noel'de dört kişilik bir aile olacağız," diye mırıldanıyor.

Yastık.

Saçlarını geriye doğru okşadım.

"Evet." "Hâlâ heyecanlı mısın?"

"Elbette," diyorum. Theo'nun kulakları ilk geldiğinde çok küçüktü. İşaret parmağımla dış hatlarını çizdiğimi ve dünyanın etrafımda nasıl değiştiğini hissettiğimi hatırlıyorum. O zamandan beri aynı olmamıştı.

"Ne kadar küçük olduklarını hatırlıyor musun?" Ben soruyorum.

"Zar zor," diyor. "Evde yeniden bir bebek olması için sabırsızlanıyorum."

Theo başyapıtından başını kaldırıp Noel Baba'ya bakar. "Bebeğim?" diye sorar ve boya kalemini bırakır. "Hissetmek istiyorum!"

"Oh, şu anda hareket etmiyor," diyor Summer. Ama ayağa kalkıyor ve koltukta aramızda sürünen Theo'ya kollarını açıyor. "Ama bugün çok fazla hareket ediyor. Küçük bir balık gibi, bilirsin, kabının içinde yüzüyor."

"Bu berbat bir benzetme," diyorum.

"Hamilelik beynini suçluyorum" diyor.

Theo iki elini Summer'ın karnına koyar. "Balık mı?"

Bu beni kıkırdattı. "Evet, bir kasenin içinde."

Summer başını sallar. "Hayır, bebeğim. Balık kısmını görmezden gel. Şimdi daha çok bu tarafa doğru yatıyor, sanırım... buraya." Elini hareket ettiriyor ve ben de kanepede arkama yaslanıp onları izliyorum. "Onu hissedebiliyor musun?"

Theo üç kez hızlıca başını sallıyor ve ona bakıyor. "Buzlanma mı?"

"Buzlanma mı? Şu anda pasta mı düşünüyorsun?"

"Sanırım," diyorum saçlarını karıştırmak için uzanarak, "alacağını söylediğin zencefilli kurabiye ev yapma setlerini kastediyor"

"Ah! Doğru ya! Zencefilli kurabiye evi yapmak ister misin tatlım?" Ellerini Theo'nun omuzlarının altına sokar ve ayağa kalkarken onu kaldırır.

Hemen inliyor. "Tanrım, gittikçe ağırlaşıyorsun."

"Bir şeyleri kaldırmamalısın," diyorum ve elinden alıyorum. "Henüz dokuz aylık değilim."

"Hayır, sadece altı, ama bu ." Aklıma bir fikir geldi ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sen ve Sophia eve yürüyerek gitmediniz, değil mi? Bütün o çantalarla?"

"Hayır, taksiye bindim. Merak etmeyin."

"Elimde değil." Theo'yu mutfak adasına bırakıyorum ve bir elimi iki yanında tutarak düşmemesini sağlıyorum. Summer çantalardan birini açıp içinden bir zencefilli kurabiye yapma seti ve dev bir M&M paketi çıkarırken merakla bakıyor.

"Akşam yemeğinden önce denemek için yeterince vaktimiz var. Ne düşünüyorsun, ufaklık? Annene yardım etmek ister misin?"

Theo ellerini . "Evet! Buzlanma!"

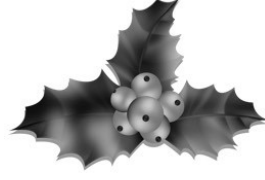
"Bu kısım en sevdiğin kısım, ha? Pek de sürpriz olmadı." Sıcak, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Baban yardım edecek. Değil mi?"

Hayatımın ne kadar uzun ve dolambaçlı bir yoldan geçerek buraya, bu yenilenmiş şehir evinde, Noel için dekore edilmiş dev bir mutfakta, bir eş ve bir oğulla son bulduğunu düşünüyorum.

Ve buraya geldiğim için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. "Evet," diyorum.

"Her zaman."

OceanofPDF.com

YAZ

NOEL'DEN 10 GÜN ÖNCE

Ellerimi bir havluya siliyorum ve mutfak adasının üzerindeki ucubeye bakıyorum. Çatının yarısı eşit aralıklarla yerleştirilmiş M&M'lerle kaplı, diğer tarafı ise birinin dev bir kaşıkla üzerine döktüğü karmakarışık bir krema karmaşası. Birini bir yetişkin, diğerini ise iki yaşındaki bir çocuk yapmış.

Acaba insanlar aradaki farkı anlayabilecekler mi?

Ev sakin ve sessiz. Çok sıcak fincan çayımı karıştırıyorum ve oturma odasına bakıyorum. Büyük şöminedeki ateş usulca çıtırdıyor. Tüm evin en sevdiğim özelliği bu. Köpekler şöminenin önünde kıvrılmış, sırt sırta yatıyorlar. Noel ağacı odaya yumuşak, altın rengi bir ışık gönderiyor ve altın rengi tüylerini parlatıyor. Ace eskisi kadar enerjik olmasa da, ruh halinde bir sorun yok ve kuyruğu hala hepsinden daha sallanıyor.

Theo üst katta uyuyor. En sevdiği kitabı okumuştum ve göz kapakları ağırlaşana kadar eşlik etmeye çalışmıştı. Yanında uzun süre kıpırdamadan durdum ve onun küçük yüzünü izledim, teni mükemmeldi ve ağzı uykuda açıktı. Benim güzel oğlum.

Çay hâlâ içilemeyecek kadar sıcak ve adada öne doğru eğilerek ağrıyan sırtımın yükünü hafifletiyorum.

Hemen yakalandım.

Anthony mutfğa girdi. Duraksıyor, gözleri bende ve duruşumda. "Sırtın yine ağrıyor."

"Birazcık," diyorum. Ben hamileyken aşırı korumacılığı tavan yapıyor. Aynı anda hem sevimli hem de sinir bozucu.

" ısıtmamı ister misin?"

"Henüz değil," diyorum, "ama belki yatağa gittiğimizde. Aileni aradın mı? Nasıllardı?"

"Güzel. Annem Noel'i dört gözle bekliyor."

"Eminim öyledir," diyorum. "Babana sordun mu?"

Anthony ellerini mutfak tezgahına birkaç kez vuruyor, yüzü sert çizgiler halinde. Aslında sert olmadığını artık çok iyi biliyorum. Ama onda en sevdiğim ifadelerden biri olan düşünen yüzü kesinlikle öyle.

"Hayır. Bence yüz yüze daha iyi olabilir."

"Belki," diyorum. "Sence bu fikir hoşuna gitmez mi?"

"Biliyorum," diyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ama en çok konuşmam gereken kişi Isaac. Babam ve Isaac iyi anlaşıyorlar ama çok farklı insanlar."

"Orası kesin." Ona yaklaşmasını işaret ediyorum ve o da bunu yerine getirerek bir kolunu belime doluyor. Göğsüne yaslanıyorum ve onun tanıdık ve rahatlatıcı kokusunu içime . "Isaac'ın bu fikirden hoşlanacağını biliyorum, bunu sindirecek zamanı olduğunda."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Anthony. "Belki de buna çok uzun süre isyan ettim. Şimdi, hissetmeye başlıyorum... eğer tüm bu işi yapıyorsam, en azından bir kısmı şirketin iyiliği için olabilir, anlıyor musun?"

"Evet. Ama ya biri ya da diğeri olmak zorunda da değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bana yeterince sık hatırlattınız."

Kıkırdıyorum. Bu konuda kesinlikle suçluyum. Ama Anthony ile tanıştığımda, hem hayat hem de olaylara kötü bakış açısı yüzünden kendini köşeye sıkıştırmıştı. Her şey karanlıktı.

Zifiri karanlık.

Ama seçenekleri vardı. Fırsatları, dört gözle bekleyeceği şeyler ve dolu, mutlu ve görkemli olabilecek bir hayatı vardı. Acture Capital herhangi bir şirketin yapabileceğinden daha iyisini yapıyor ve eğer sadece yüzde elli çalışmak istiyorsa? Tamamen adil. İş ortaklarından, *arkadaşlarından* tek bir kişinin bile bu konuda onu suçlayacağını sanmıyorum. Peki ya zamanının yüzde ellisinde Winter Corporation için çalışmak isterse?

Buna sadece bir kişi itiraz edebilir ve onun da itiraz edeceğini sanmıyorum. "Birlikte çalıştığınızı görmek harika olurdu," diyorum. "Isaac'ın bundan hoşlanacağını biliyorum."

Anthony homurdanır. "Doğru, ben olsam o kadar emin olmazdım. Ben... yirmi yıldır onu küçümsediğimi dile getiriyorum."

"bağlı olduğu bir şey varsa, o da ailesidir." "Bu tartışmasız doğru."

"Ayrıca, uzmanlığınız ve geliştirdiğiniz becerileriniz var. Acture'ın şu anda bulunduğu yerde olmasının nedeni senin veri kırma yeteneklerin! Sana bir iyilik yapacak değil ya. Tam tersi aslında," diyorum. "Ayrıca, yeni CEO olmak istediğin de söylenemez."

"Hayatta olmaz," diyor. "Beni senden ve çocuklardan uzun süre ayıracak bir iş istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Çocuklar. Çoğul."

"Evet." Anthony'nin yüzü yumuşar. "İki çocuk annesi olmaya hazır hissediyor musun?"

"Hayır. Evet. Belki... ve kesinlikle değil." Geçen Noel'de ona aldığım kablolu örgü kazağına doğru derin bir nefes alıyorum.

Sırtımın alt kısmında yavaş daireler çiziyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Ee? Bu gece beni ne yapmaya zorlayacaksın? Eğer bir elf köyünde yaşayan başka bir iri yarı adamı izlemek zorunda kalırsam, konyağı patlatırım."

"Eggnog," diye düzeltiyorum onu nazıkçe.

Kıkırdıyor. "Tam bir Noelkoliksin."

"Benimle tanıştığından beri öyleyim." Başımı eğiyorum ve uzanıp parmağımınla çene çizgisinde geziniyorum. "En çok neyi dört gözle bekliyorum biliyor musun?"

"Mmm, bu da ne?"

"Yeniden kendim gibi hissediyorum. Hamile olmayı seviyorum, beni yanlış anlamayın. Ama vücudum kendim gibi hissettirmiyor ve ruh halim çok değişken."

"Senin için zor," diyor sessizce. "Bunu her gün görüyorum. Ve sana hayranlık duyuyorum. Geçen sefer de öyleydin, bu da farklı değil. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Ben sadece yüz binlerce yıl öncesine dayanan tarih boyunca çoğu kadının yaptığı şeyi yapıyorum."

"Sadece hayat yaratıyorum, evet. Büyütülecek bir şey değil. Sen sadece çocuğumuzu bedenimizde taşıyorsun ve bize katılmaya hazır olana kadar onu güvende tutuyorsun."

Bu beni güldürüyor. "Tamam, istediğini anladım. Aynı anda hem büyük hem de küçük. Benden önce pek çok kadının bunu yaptığını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Bu deneyimde daha az yalnız. Hatta..."

"Öyle mi?"

"Vücudumun yeniden benim olmasını dört gözle bekliyorum," diyorum.

"Ve onu seninle paylaşabilmeyi."

Anthony başını sallar. "Zaten biliyorsun."

"Evet, ama daha fazlası. Tekrar *kendim* gibi hissetmek istiyorum."

Karanlık bir kahkaha atıyor, sesi içimde yankılanıyor. "O zaman gelecek."

İç çekiyorum. Çocuklardan önce kocamla seks yapmak en sevdiğim şeydi. İlk hamileliğimde hâlâ öyleydi. Ancak ilk üç aylık dönemdeki sürekli mide bulantısı bu sefer neredeyse hiç olmamasına neden oldu ve bu durum ikinci üç aylık döneme de taşındı. *Nihayet* şimdi eski neşeme kavuşuyorum ama vücudum alışılmadık hissediyor.

Theo'dan sonra değişmişti. Bu konuda kendimden utanıyordum ama Anthony beni rahatlatmaktan başka bir şey yapmamıştı. Çatlaklarımı öpmüş, daha geniş kalçalarımı ve daha büyük göğüslerimi sevdiğini söylemişti ve anneliğe adım attığımda onunla aynı fikirde olduğumu fark ettim. Vücudum yaşamı sürdürüyordu. Onu sevmekten başka ne yapabilirdim ki?

Ona hala inanıyorum... ama şu anda kendime inanmakta biraz zorlanıyorum.

"Summer?" diye mırıldanıyor. Kendim bile zar zor biliyorken, her zaman ne düşündüğümü bildiği için bu adama lanet olsun.

"Öyle mi?"

"Havamda olmamakta yanlış bir şey yok."

"Evet, sadece sinir bozucu. Ve... mesele o değil. Şimdi havamdayım."

Kaşı kalkıyor. "Oh?"

"Evet, geçen hafta beni vurdu" diyorum. Gerçek bu ve bunu söylemek özgürleştirici geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, Salı günü kendimi yanmaya hazır hissettim."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bu çok ilginç."

"Hormonlardan mı bilmiyorum ama... birden aklıma geldi."

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor. Sırtındaki eli kalçalarımına kayıyor, gömleğimin içinde yavaş daireler çizmeye devam ediyor. "Buna mecbur kalabilirim, biliyorsun. Ben bunun için buradayım. Hamile kadın ne isterse alır."

"Gerçekten mi?"

"Evet. O elf filmini neden izledim sanıyorsun?" Gülüyorum. "Bunun için teşekkür ederim bu arada."

"Tabii ki. Ama hâlâ söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum." "Beni çok iyi tanıyorsun. Aslında bu neredeyse rahatsız edici."

"Ama sadece neredeyse," diyor sakince. "Şimdi bana ne olduğunu söyle."

İç çektim. "Tamam... Yani... en son bir süre önce seks yapmıştık."

"Bir buçuk ay," diyor Anthony.

"Ama saymıyorsun?"

"Hayır, . Ama tabii ki farkındayım. Ben de ." "Evet. Ben de oradaydım. Ve o zamandan beri... patlamış gibiyim."

Kalçamdaki el kayıyor, yuvarlak karnıma doğru hareket ediyor. "Bir bebek büyütüyorsun."

"Evet. Azgınım, hormonlarım var, sırtım ağrıyor ve ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum. Muhtemelen geçen sefer yapabildiğim birkaç pozisyon arasında dönmeğe başlamamız gerekecek."

"Benim için sorun değil," diyor Anthony. Sonra sesi yumuşar ve her zaman yaptığı gibi meselenin özünü bulur. "Çok güzelsin Summer. Her zaman öylesin ve hiçbir zaman hamileyken olduğun kadar güzel değilsin. Sabah, gündüz ve gece senden etkileniyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim. Beni rahatlatmana ihtiyacım olduğu için özür dilerim." "Özür dileme. Sen çok şey yaşıyorsun, duygusal olarak ve fiziksel olarak." Arkasına yaslanıyor ve kara gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Her zaman deneyebiliriz. Eğer işe yaramazsa ya da iyi hissettirmezse, başka bir Noel filmi izleriz."

Bu beni kıkırdattı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye kabul etti. "Elfler ve hepsi."

Elini tutuyorum. "Pekâlâ. Hadi o zaman, koca adam."

Ana yatak odamıza ulaştık. Vücudum sıcak hissediyor, sanki tenimin her yeri çok gergin ve dokunulmak için sabırsızlanıyorum. Sanırım *böyle hissetmeyi özlemişim. Anthony'yi özledim.*

Bu uzun zamandır aklıma gelen son tutarlı düşünce.

Sonunda, yan yatmış, komodinin üzerindeki lambaya bakıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyordum. Anthony arkamda kıvrılmış, sıcak ve büyük ve orgazmından dolayı ağır nefes alıyor. Benimki beni yumuşak, esnek ve sonsuz derecede rahatlamış hissettirdi.

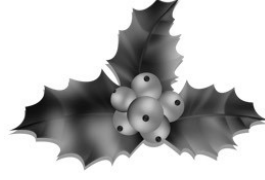
"Bugün o yan elf filmini izlememize gerek olduğunu sanmıyorum."

Anthony arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve sıcak bir kol belime yerleşiyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Devam filmleri hiçbir zaman o kadar iyi olmuyor zaten."

Arkamı dönüyorum ve onun karanlık gözleriyle karşılaşıyorum. "Bundan emin misin?" Soruyorum ve bedenlerimizin arasına uzanıyorum.

Ağzı çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Teoriyi test edelim."

OceanofPDF.com

CECILIA

NOEL'DEN 8 GÜN ÖNCE

Philippa uyuyor. Yan yatmış, yüzü rahatlamış ve yuvarlak ağzı açık. Dokuz aylık bir bebeğe göre güçlü kuvvetli ve kısa, açık sarı saçları var. Benim kahverengimle keskin bir tezat oluşturuyor ve Victor'unkinden bile daha açık. Ona bebekken de aynı güneş ışığı gibi saçları olup olmadığını sormuştum. Bilmediğini söylemişti ama kontrol etmem için annesinin yaptığı eski fotoğraf albümlerine bakmama izin vermişti... ve tabii ki Philippa'nın saçları da onunkilerle aynı tonda.

Parmak uçlarımda çocuk odasından çıkıyorum ve bebek telsizini kotumun arka cebine koyuyorum. Aşağı yukarı bir saat. Elimde olan bu.

O yüzden hemen işe koyuluyorum.

Mutfak adasını kırıntılardan temizliyorum ve paketlemem gereken hediyeleri sıralıyorum. Annem için bir Himalaya tuz lambası, Philippa için bir sürü oyuncak ve Nadine için birkaç şey var. Yanında düğün tarihimizin yazılı olduğu kol ve sadece ikimizin katılacağı bir hafta sonu tatili için hediye kartı var.

AirPods'larımdan birini taktım ve bir Noel çalma listesi açtım. Bu evdeki ikinci tatil sezonumuz olacak. Bir zamanlar Victor'un büyükbabasınındı ama artık bizim evimiz oldu. Burası şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha karakterli.

Bayıldım.

Bu Victor'un eğlenceli bulduğu bir aşk ilişkisi ve evi ondan daha çok sevdiğimi söyleyerek birden fazla kez şaka yapmıştı ama içten içe sevdiğini biliyorum.

Elbette, bu kadar anılarla dolu bir yerde yaşamak başlangıçta onun için zor olmuştı. Birçoğu güzeldi ama birçoğu da yalnızdı. Bir zamanlar kaçmak için can attığı bir evdi.

Şimdi ise asla terk etmemek için elinden geleni yaptığı bir ev.

Bir zamanlar onun toplantılarını planlar, telefonlarına bakar ve hayatını yönetirdim. Asistanı olduğum ilk günden beri Victor St. Clair hakkında bildiğim bir şey varsa, o da işine olan acımasız bağlılığıydı.

Öncelikler listesinde hiçbir şey onun önüne geçemezdi.

Evliliğimiz uygunluktan aşka dönüştükten sonra bu durum değişti. Ama en büyük değişiklik? Philippa doğduktan sonra oldu.

Artık evde geçirdiği zaman konusunda acımasız. Çok değerli olduğunu düşündüğü toplantılara hayır diyor ve misafir yatak odalarından birini evdeki ofisine dönüştürüyor. Online toplantıların kralı haline geldi. Victor'un ailesini de bir zamanlar işini ciddiye aldığı kadar ciddiye aldığı ortaya çıktı.

Hamileyken bunun için endişelenmişim. Bebek doğduğunda Victor'un nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim. Ebeveyn *olmak*, bir gün ebeveyn olmayı beklemekten farklıdır. Hayaletleri vardı ve ne zaman geleceklerini asla bilemezsiniz. Ama o bu zorluğun üstesinden geldi ve onun nasıl baba olunacağını öğrenmesini izlemek hayatımın en büyük mutluluklarından biri.

En iyi arkadaşım Nadine'i arıyorum ve zil sesini dinleyerek sarmak için doldurulmuş bir kaplana uzanıyorum.

Dördüncü zil sesinde cevap veriyor. "Saat gibi çalışıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Öyle olmak zorundayım, yoksa Philippa huysuzlanıyor. Bu evde uyku zamanı kutsaldır."

"Güzel. Benimkinde de olmalı, gerçekten." "Yine mi bütün gece çalıştın?"

"Evet," diyor inleyerek. "Her yerim boya içinde. Tırnaklarımın altında, ayak parmaklarımın arasında, muhtemelen kulaklarımın arkasında."

"Sanatçı olduğunu biliyorum," diyorum, "ama ayak parmaklarının arasına alıyorsan, bence bir şeyleri yanlış yapıyorsun."

Kıkırdıyor. "Jake de öyle düşünüyor. Çalışmadığımı, oyun oynadığımı söylüyor. Ben de ona ressamın oyunun iş *olduğunu* hatırlatıp duruyorum."

"Doğru," diyorum. Jake, New York'taki ilk gösterisinde tanıştığı erkek arkadaşındır. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde yıldızı daha da yükseldi.

ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde galeri sergileri açtı. Jake, alışıl gelmişin dışında bir ilişkiye sahip olsalar da yanlarından ayrılmadı ve ilişkileri de öyle.

Sanırım bunu "açık" olarak tanımlıyorlar. Poli değiller, ya da Nadine öyle diyor, ama "önceden konuşulduğu sürece çizgilerin dışına çıkmalarına" izin veriliyor.

İlişkilerinden bahsettiğimde Victor kıkırdamıştı. *Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket*, diye yorumlamıştı ve ben de sessizce onaylamıştım. *Seni paylaşmak mı? Yoksa başka birini istemek mi? Bunu hayal bile edemiyorum*, demişti Victor. *Senin çizgilerine uymayı seviyorum, çok teşekkür ederim.*

Ama Nadine ve Jake bunu başarmışlardı ve her zamankinden daha güçlü görünüyorlardı. Görünüşe göre, farklı insanlar için farklı vuruşlar.

Belki de tam anlamıyla.

"Jake hâlâ Seattle'da mı?" Ben soruyorum.

Nadine iç geçiriyor. "Evet. Orada bir sergi üzerinde çalışıyor ve olması gerekenden haftalar daha uzun sürüyor."

"Ama Noel için New York'a dönecek?" Ben de öyle dedim. "Biliyorsun, bizim evde akşam yemeği yiyebilir."

"Teşekkürler, biliyorum ve belki başarır. Ben de orada olacağım. Bunu hayatta kaçırmayacağımı biliyorsun."

"Güzel," diyorum. "Annem seni görme fırsatı bulduğuna sevinecek." "Marguerite!" Nadine diyor ki. "En sevdiğim kayınvalidem."

Gülüyorum. "Sen ve ben şimdi evli miyiz?"

"Pratik olarak," diyor. "Keşke kocan seni paylaşma konusunda bu kadar cimri olmasaydı."

Bu beni gülümsetiyor. Banda uzanıyorum ve sardığım paketi ters çevirerek kağıdı yerine sabitliyorum. "Ben de onu paylaşmakla ilgilenmiyorum, biliyorsun. Ya da paylaşılakla."

"Biliyorum, ," diyor. "Siz ikiniz çok sıkıcı, geleneksel bir şekilde aşıksınız."

"Mhm. Olmak için kötü bir şey değil," diyorum. Tıpkı Nadine gibi annem de Noel için geliyor. Annem bir hafta boyunca kalacak ve Philippa-Büyükanne zamanından bahsetmiyorum bile, sadece ikimiz için biraz zaman ayırmak için sabırsızlanıyorum.

"Peki o nasıl, düşünceli kocan?" Nadine soruyor. "Noel konusunda hâlâ tam bir Cimri mi?"

"Geçen gece ona bir Noel filmi izlettirdim. Gerçi filmin yarısında uyuyakaldı ama bu da bir ilerleme."

Kıkırdıyor. "Süslemeler mi? Hiç şikayet etmedi, değil mi?"

"Hayır," dedim. Onları yerine yerleştirmek çok zor olmuştu. Kendim yapmak istemiştim ama diş çıkarmaya yeni başlayan huysuz bir bebeğe sahip olmak, ne gariptir ki, çelenklerle uğraşmaya elverişli değildi. Sokağın geri kalanına kıyasla evimizin kaldırım çekiciliğinin olmamasından şikayet etmiştim. Akılsızca bir yorumdu... ama ertesini gün Victor profesyonel bir Noel dekoratörü tutmuştu.

Görünüşe göre, çok az zamanı ve çok fazla harcanabilir geliri olan ailelerle büyük iş yaptılar.

"Hiç şikâyet etmedi. Rahatsız olup olmadığını sordum ama o da değil. Dürüst olmak gerekirse... Sadece buna alışık olmadığını düşünüyorum."

"Noel'i kutlamak için mi?"

"Evet," dedim. Birlikte geçirdiğimiz ilk yılda Victor'un gerçekten *nasıl yapılacağını* bilmediğini öğrenmiştim. Elbette adımları biliyor ve hareketleri yapabiliyor. Çocukluğunun ilk yıllarından ailesiyle Noel'e dair harika anıları var. Ama araba kazasından sonra tüm bunlar sona ermiş. Büyükbabası tatillerde hiç çaba göstermezdi ve kayıplarının bıraktığı boşluk, herkesin aileden bahsettiği günlerde her zaman en hissedilir olanıydı.

"Bu nc, değil mi?" Nadine soruyor. "şimdiye kadar alışmış olmalı."

"Evet, yle," diyorum i çekerek. Bu durum daha önce tartışmamızı engellememişti. Aslında Noel'le ilgili değildi, ama bu da işin içine girmişti. *Daha fazla zamanımız ve olsaydı, Noel ağacını haftalar önce asmış olurduk,* dedim!

Victor az önce başını salladı. *Herhangi bir yardıma ihtiyaımız yok. Doğru yardımcıya ihtiyaımız var.*

Geçtiğimiz ay boyunca birçok kez tartışmıştık. Philippa doğmadan birkaç hafta önce mükemmel dadıyı bulmuştuk. Hamilelik benim için bir mucizeydi. En sevdiğim iki hobim olan planlama ve düzenleme yapabilmiş, ocuk odasını ve iyileşme aylarını hazırlayabilmiştim. Sharon harika bir yardımcı olmuştu. Deneyimliydi, eğlenceliydi ve Batı Yakası'nda yaşayan bir adamla yeni bir ilişkiye başlamıştı.

Sonunda o kazandı ve Sharon aşk için kıyıları değiş tokuş etti. Onu suçlayamazdım, ama biraz suçladım, çünkü onun rehberliğine ve yardımına güvenmeye başlamıştık.

"Çok sessizsin," diyor Nadine diğer uçtan. "Bana neler olduğunu anlat."
İç çekiyorum. "Henüz yeni bir dadı bulamadık."

"Birkaç kişiyle görüştünüz, değil mi?"

"Evet. Ben görüşmeler ayarlıyorum, Victor görüşmeler ayarlıyor ama her birinden sonra Victor onları veto ediyor."

Nadine kıkırdar. "Beklentiler yüksek, ha?"

"En kötüsü! Sharon'ı işe aldığımızda böyle değildi. Hem de hiç." "Bir ajans aracılığıyla mı çalışıyorsunuz?"

"İki tanesiyle çalışıyoruz. Üçüncüsü biz, daha doğrusu o, bize gönderdikleri en iyi üç adayı reddettikten sonra bizi bıraktı."

"Tanrım."

"Evet. Yeterince iyi olmadıklarını söyleyip duruyor." Ve bugün erken saatlerde, kendimi kaybettim.

Philippa ile evde olmayı seviyorum. Victor evden çalışıyor ve izin günlerinde kendisi telefonlara cevap verirken Philippa'nın ofisinde uyumasını ya da oynamasını seviyor. Ama bazen tüm gün şehir dışında oluyor. Bazen teyzem ve müşterilerimle telefon görüşmelerim oluyor ve kucağında guruldayan bir bebek odaklanmama yardımcı olmuyor. *Bazen* de kocamla baş başa bir akşam yemeği yememiz ya da Allah korusun hafta sonu için bir yerlere gitmemiz gerekiyor.

Eğer bunu yapmazsak ona Noel için verdiğim güzel hediye kartı kullanılmamış olacak.

"Adamın yüksek standartları var," diyor Nadine. "Bu yüzden seninle tanışmadan önce on yıl boyunca bekârdı."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani bir iş anlaşması için bana evlenme teklif etmeden önce mi?"

"Tamam, ilk görüşte aşk değildi ama sen onu ikna ettin. Belki onun da dadıya ısınması gerekiyordur?"

"Belki," diyorum. "Ama en azından bana nedenini söyleseydi, biliyor musun?" Bu konudaki tartışmamız oldukça sert geçmişti. Aynı fikirde olmadığımız zaman bundan nefret eder. Yıllar içinde bunun onun çocukluğunun büyük bir parçası olmadığını öğrendim. Büyükbabası açıkça anlaşılmadığınız biri değildi. Çocukken haftada bir kez tartıştığım annem gibi değildi. Kavgaya ederdik. Barışırđık. Dünyada her şey yolundaydı.

Victor için öyle değil. Profesyonel olarak çatışmayı kartviziti haline getirmiş, kavgadan asla geri adım atmayan ya da müzakere masasında söylenen sert sözler yüzünden uykuları kaçan bir adam için tartışmamızdan nefret ediyor. O

kapanıyor. Noel'i kutlamak gibi, sevdikleriyle sağlıklı anlaşmazlıklar yaşamaya hiç alışamadığı bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Belki de bunu çok büyütüyorum," diyorum. "Philippa'yı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun ve bu ilk yıl onunla evde kalacağım."

"Sen de evden çalışıyorsun, biliyorsun," diyor Nadine. "İzin aldığını söylemeyi bırak. Artık bir yerine iki iş yapıyorsun!"

"Artık işlerin çoğunu asistanım yapıyor."

"Yaptığınız işi küçümsemeyin" diyor.

"Tamam, tamam, hala günde birkaç saat çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, keşke buna biraz daha zaman ayırabilseydim. Ya da en azından beynimin, kızımın şu anda kemirdiği şey ile ekranımdaki büyüme raporu arasında ikiye bölünmediği bir zaman. Düzenli bir yardım harika olurdu. Victor'un da zorlandığını biliyorum ama..."

Nadine, "Mükemmel küçük bebeği için yeterince mükemmel bir dadı bulamıyor," diyor.

"Evet, muhtemelen öyledir. Ayrıca, şikayet etmemeliyim. En tatlı bebeğe, en iyi eve ve hijyen eksikliğine rağmen sevdiğim çılgın bir en iyi arkadaşına sahibim. Kulaklarının arkasını ya da... ayak parmaklarının arasını yıkamıyor, değil mi?"

"Bu boya! Kir değil! Ve kendimi savunmam gerekirse, gerçekten zor." "Görüştüğün adam Baptiste miydi? Sakıncası yok mu?"

"O bir Fransız *sanatçısı*," diyor Nadine. "Vücudunda benden daha fazla boya var!"

"İstemiyorum," diyorum. "Ama daha fazlasını da anlat."

Kıkırdıyor. "Tabii ki istiyorsun, çünkü benim aracılığım ile yaşamaya ihtiyacın var."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Evet. Beni sıkıcı hayatımdan uzaklaştır. Hiçbir drama yaşamamaktan ve sadece mükemmel bir mutluluk içinde yaşamaktan çok yoruldum."

". Her geçen gün açık bir ilişkiye daha da yaklaşıyorsun."

"Sen bilirsin," diyorum. Dışarıdan tanıdık bir motor sesi geliyor, garaj yoluna yanaşıyor. O ön kapıdan içeri girmeden önce otuz saniyem var.

"Gitmeliyim," diyorum.

"Uyku vakti geldi mi?"

"Neredeyse, Victor da eve yeni geldi."

"Scrooge ile barışmanın zamanı geldi mi?"

"Umarım," diyorum ve hediye paketlenmiş bir kutuyu itiyorum. ", sonra ."
"Kulağa hoş geliyor. Git kendine bir dadı bul." "Bunu kocama söyle," diyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni."

Telefonu kapattım ve ön kapının açılması için tam zamanında kulaklığımı çıkardım. Dijital ortamda yapamadığı bir toplantı için şehre gelmişti. Acture yeni bir şirket satın almayı düşünüyor ve bu da geceleri normalden daha fazla geç kalmasına neden oluyor.

"Cecilia?"

"Mutfakta!" Sesleniyorum. "Nasıl geçti?"

Victor takım elbisesinin ceketini silkerek odaya girer. "Her şey yolunda gitti. Noel'den sonra mevcut yönetim kurulu ile görüşmelere başlayacağız."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"O halde rakamlar iyi görünüyor."

"Evet. Anthony onları çalıştırdı ve ekibimiz de defalarca çalıştırdı. Hepsi sağlam." Bir kolunu belime doladı ve yanağıma kısa bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti. "Bebek mi?"

"Uyuyor. Yine de... saat kaç?" Sol elini kendi elime alıyorum ve bileğindeki ağır saate bakmak için çeviriyorum. "Oh. Onu hemen uyandırmalıyım, yoksa yatma vaktinde yorgun olmayacak."

"Ben yaparım," diyor. Merdivenlere yöneliyor ama bir eli kapının pervazında duraklıyor. "Annenin uçağı yine ne zaman geldi?"

"Yarından sonraki gün, öğlen."

"Güzel. Onu için bir araba ayarladınız mı?"

"Evet."

Çarpık gülümsemesi tamamen gerçek. "Güzel. Onu burada görmek güzel olacak."

Merdivenlerden yukarı doğru geri çekilişini izliyorum. Uzun bacakları, iyi dikilmiş takım elbisesi ve gülümsemeden edemiyorum. Annem ve Victor, iki insanın olabileceği kadar farklı olmalarına rağmen birbirlerine karşı gerçek bir sevgi besliyorlar.

Ama önemli bir ortak noktaları var. İkisinin de saçmalığa karşı sıfır toleransı var. Hayatım boyunca radikal dürüstlükten başka bir şey vaaz etmeyen annem bunu bir mil öteden anlıyor, Victor ise bunun kendisine yakışmadığını düşünüyor. Başından beri birbirlerinde bunu gördüler.

Elbette, annem Victor'un dengesiz bir insan olduğunu ve kişiliğinin uykuda tuttuğu kısımlarını geliştirmesi gerektiğini defalarca söyledi. Bunu yüzüne de söyledi. Ve evet, Victor annemin ruhani ve homeopatik şeylere olan ilgisinin saçma olduğunu düşünüyor. Bunu ifade ederken hiçbir zaman saldırgan olmadı ama utangaç da değildi. O Himalaya tuzu lambası alan bir adam değil.

Ama yine de birbirlerinden hoşlanıyorlar.

Belki de ailemizin ne kadar küçük olduğuyla da ilgisi vardır. Ben tek çocuğum ve annemin de kocası yok. Maceraları onu çok uzaklara götürüyor ve benden daha fazla arkadaşı var, ama aile denince akla hep o, ben ve rahmetli büyükannem ve büyükbabam geliyor. Victor... o da birkaç yıl önce büyükbabasını kaybetti ve onunla birlikte kendi ailesinin son kalıntılarını da.

Yani kendimiz yapıyoruz ve Victor da annem de bunu biliyorlar, her ne kadar bu şekilde ifade etmeseler de. En azından henüz.

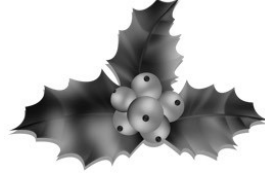
Kollarında Philippa ile merdivenlerden iniyor. Omzuna yaslanmış, uykudan buğulanmış iri gözleri ışıkları kırıştırıyor. Mutfak adasına yaslanıyor ve paketlenmiş hediyeleri şöminenin yanına taşımamı izliyor.

"Çok meşgulumüşsün," diyor.

"Bu uyku zamanlarını değerlendirmeliyim." Sözlerim yumuşak ama aramızdaki tansiyonu yükseltiyor. *Çünkü bizim bir dadımız yok.*

"Evet, sanırım öyle," diyor sessizce ve Philippa'yı kollarında hafifçe zıplatıyor. "Bu öğleden sonra bir yere gitmek için vaktin var mı?"

OceanofPDF.com

VICTOR

NOEL'DEN 8 GÜN ÖNCE

Cecilia arka koltukta sessiz. Mutlu bir şekilde gevezelik eden Philippa'nın yanında oturuyor ve peluşuyla meşgul. Araba mahallemizin karla dolu sokaklarında rahatlıkla ilerliyor. Dört tekerlekli SUV'u Cecilia hamileyken almıştık. *Bir aile arabası*, demişti ve sanki bir yapboz parçasının yerine oturması gibi hissettirmişti.

Onu uzun zamandır bu sabahki kadar sinirli görmemiştim. Genelde derli topludur. Zorluklar karşısında bile cilalı, her sorunu uzun vadeli çözümleri göz önünde bulundurarak ele alıyor.

Gülümsemeyi sever. Durumları eğlenceli ve hafif hale getirmeyi sever. Yani onun soğukkanlılığını tamamen kaybettiğini görmek?

Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum.

Hepsi de ustalıkla yerleştirilmiş Noel süsleri ve verandalar boyunca sarkan ip ışıklarla dolu evlerin önünden geçiyoruz. Mahallemiz tek bir masraftan bile kaçınmamış. Bu bölgede kaldırım çekiciliği sidik yarışı gibi. Artık yeniden evim dediğim mahalleyle ilgili sevmediğim birkaç şeyden biri de bu.

Ama sessiz, güvenli ve güzel bir yer. Cecilia bayıldı. En başından beri yaptığı hevesli yorumlar beni kazanmıştı. Olaylara yeni gözlerle ya da en azından *onun* gözleriyle bakmamı sağladı.

Oradan ayrılana kadar New York'un sürekli gürültüsünü ne kadar yorucu bulduğumu fark etmemiştim. Şehrin telaşlı, umutsuz, dikkat dağıtıcı vızıltısı ve kariyerimin temposuyla, on yıldan fazla bir süredir kendi kendime düşündüğümü duymamıştım. Ama burada, sakinlik hissedilir bir şey. Bağımlılık yapıyor.

Mahalle meydanına dönüyorum. Küçük park satılık Noel ağaçlarıyla dolu. Bu mahalle kendini New York'un varlıklı bir yatak odası topluluğu yerine küçük bir kasaba gibi göstermeyi seviyor. Sonbaharda saman gezintileri, yazın sanat festivalleri ve bahar temizliği girişimleri var.

Noel ağacı satışının girişinin yanına park ediyorum. Arka koltuktan Cecilia'nın sessizliği hissediliyordu.

Lütfen bu kadarı yeterli olsun.

"Noel ağacı mı alıyoruz?" diye soruyor sonunda.

Arkama bakıyorum, onun ciddi gözleriyle karşılaşıyorum. "Evet.

Zamanı gelmişti, değil mi?" "Arabaya nasıl sığdıracağız?"

"Getirmeyeceğiz. Önceden aradım, bu gece geç saatlerde bize teslim edebilirler. Tek yapmamız gereken bir tane seçmek."

"Oh," diyor. "O zaman, hadi toplamaya başlayalım."

Philippa'yı kışlık kıyafetleriyle sıkı sıkıya sarıyoruz. Katlanabilir bebek arabasını çıkarıyorum ve onu içine yerleştiriyorum, küçük bedeninin etrafına bir battaniye sıkıştırdığımdan emin oluyorum. Gözleri parlıyor. *Macera mı?* diye soruyorlar ve ben de ona evet demek ve annesinin bir Noel mucizesini daha gerçekleştirmek üzere olduğunu söylemek istiyorum.

Ancak Philippa'nın annesi benim yanımda düşünceli, sessiz bir kadın ve her zamanki neşeli hali değil. Yani Noel ağacı sürprizi yeterli değildi. Midem bulandı.

Sikeyim.

Sıra sıra ağaçların arasından geçiyoruz. Burası tam dolu değil, ay başında olduğu gibi değil. Görünüşe göre biz geç kalanlar eğri büğrü olanları alıyoruz.

Cecilia'yı takip ediyorum. Vücudunu sıkıca saran deve tüyü bir paltosu var, kahverengi saçları bir şapkanın altında toplanmış. Philippa'yı önüme itiyorum, onunla geçtiğimiz ağaçlar hakkında sessizce konuşuyorum. Saçma sapan bir konuşma ama umarım onu sakinleştirir. Ya da beni.

Cecilia bir ağacın önünde durur. Bana diğerlerinden farklı görünmüyor. Belki biraz daha düz ve dalları dolu görünüyor.

"Bu."

"İyi seçim," diyorum.

Elini uzatıyor ve parmaklarının arasında birkaç çam iğnesi gezdiriyor. "Oturma odası için" diyor. "Şöminenin yanına mı?"

"Harika görünecek."

"Sonunda hediyelerimizi koyacak bir yerimiz olacak." Bana bakıyor ve ağzının etrafında bir gülümseme belirtisi var. "Biliyorsun, her tartışmamızda makyaj hediyelerine ihtiyacım yok."

"Evet. İhtiyacın olmadığını biliyorum."

"Ama belki de onlara vermek gerekiyordur?"

Eldivenli elimi boynumda gezdiriyorum. "Belki," diye itiraf ediyorum.

Elini benimkinin yanına, Philippa'nın bebek arabasının üzerine koyuyor. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten. Ama benim kızdığım şey Noel ağacı değildi, biliyorsun. Ya da olmaması."

"Biliyorum. Yeni bir dadıya ihtiyacımız var."

"Evet," diyor. "Bana neden onları veto edip durduğunu söyleyebilir misin? Dinleyeceğime ve sinirlenmeyeceğime söz veriyorum. Ama bana gerçek bir neden söyleyebilir misin? Anlamama yardımcı olur."

Vücudum geriliyor. Bu *tekrar* konuşmak istediğim son şey. Ama bakışlarıyla karşılaşıyorum, hayatım haline gelen bu kadınla. Bana kendi hayatımın anlamını veren bu kadının. "Yeterince iyi biriyle tanışmadık."

Gözleri hayal kırıklığıyla bulutlanıyor.

"Victor." "Sadece değiller."

"Philippa gelmeden önce Sharon'a imza atarken bir sorun yaşamamıştın."

"Evet," diyorum, "ama sadece bu kadar. Philippa gelmeden önceydi." "Yani?"

"Yani, o zamanlar *bilmiyordum*."

Kaşları kalktı. "Neyi bilmiyordun?"

"O ne kadar mükemmel. Ona bakmaya layık birini bulmak ne kadar önemli. O bizim kızımız. Onu öylece bir yabancıya teslim edemeyiz." Başımı sallıyorum, hayal kırıklığımın arttığını hissediyorum. "Sahip olduğum en değerli şey için tanımadığım birine neden güveneyim ki?"

Cecilia'nın gözleri büyür. "Şey," diyor. "En azından bu mantıklı." "Daha önce çocuğumuz bir olasılıktı. Sharon iyi bir seçimdi. Ama Şimdi, şey... O gerçek. O burada."

"Ve artık objektif olamazsın," diye mırıldanıyor Cecilia. Sonra gülümsüyor, geniş bir gülümseme. Sanki bugün ilk kez güneş doğmuş gibi. "Bunu bana en başından söyleyemez miydin?"

"O zamanlar bunu ben de bilmiyordum."

Yaklaşıyor ve ben de bir kolumu beline doluyorum. "Benim de böyle hissettiğimi düşünmüyor musun? Başlarda onu Sharon'la bırakmaktan nefret ediyordum. Sen de

ne kadar küçük olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. Kızıma bakıp onun bir gün koşup oynayan bir çocuk olacağını hayal etmek imkânsızdı. Bana gözlerini deviren bir ergen. Bir gün koridorda yürüyebileceğim yetişkin bir kadın.

"Ama bunun üstesinden geldik. Sharon'ın referanslarını aradık, ilk zamanlarda oradaydık ve yardım almak *harikaydı*. Onun yardımı olmasaydı o ilk birkaç ay hiç uyuyamazdım. Sen ve ben," diyor Cecilia, elini ceketimin yakasına dolayarak, "tek bir randevuya bile çıkamazdık. Son bir yıldır platonik kardeşler gibi yaşamıyor olmamızın tek nedeni Sharon sayesinde."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "*Tek* sebep bu mu?"

Kıkırdıyor. "Tamam, belki onsuz da romantik kalmanın yollarını bulurduk. Ama bu, bebek telsizini yanımıza alarak şipşak bir şeyler olurdu, caddenin aşağısındaki otelde tek gecelik bir şeyler değil."

"Haklısın," diyorum. "Haklı olduğunu biliyorum."

"Ama bu işleri kolaylaştırmıyor. Bunu anlıyorum. Gördüğüm kadarıyla ebeveynlik risklerle dolu uzun bir pazarlık olacak. Değil mi? Onu her şeyden koruyamayız. Deneyebiliriz ama bazen başarısız oluruz. Dizini ovacak, matematik sınavında başarısız olacak ve kalbi kırılacak. Üç kez incelenmiş, kontrol edilmiş ve şehirdeki en iyi ajansla anlaşmış bir dadıdan çok bu konuda endişeliyim."

"Çok mantıklı konuşuyorsun."

"Evet. Ve sen bundan nefret ediyorsun," diyor gülümseyerek.

"Belki de. Çünkü... tatlım, onu ve seni zarardan korumaya çalışmak sahip olduğum en önemli iş. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok. *Hiçbir şeyin*. Uzun bir süre boyunca bu benim sadece bugüne odaklanmamı sağladı. Gelecek vaat edilmemişti. Bunun için plan yapmanın ne faydası vardı? Kendini incinmeye açık hale getirmenin?"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Sesindeki anlayış beni yıkıyor. Başımı sallıyorum, kelimelerim öfkeye dönüşüyor. "Ama şimdi tam tersini yapmak istiyorum. Kötü bir şey olmayacağından emin olmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum çünkü kimse ve bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum."

Kollarını boynuma doluyor. Bu beklenmedik bir sarılma ve ben de kollarımı beline doluyorum. Çok güzel kokuyor, tıpkı onun gibi, tanıdık, sıcak ve çiçeksi.

"Bu en kötüsü," diye mırıldanıyorum kulağına. "Evet. Katılıyorum. Yine de hayatın bir parçası."

Homurdanan bir ses çıkarıyorum. Sevmediğim şeyleri değiştiririm. Ben hep böyleydim. Ama bu değişmez gerçeği değiştiremem. Cecilia'dan ve Philippa'nın gelişinden beri kalbim bedenimin dışında dolaşıyor. Bu beni kontrolden çıkmış hissettiriyor.

"Bu rahatsız edici bir gerçek," diyor ve kollarımda geriye yaslanıyor. "Ama sen daha önce birçoğuyla yüzleştin. İkimiz de Bununla da birlikte yüzleşmemiz gerekecek."

"Haklısın."

"Yarının garanti olmaması hakkında... Bu bizi şimdiki zamana daha fazla değer vermeye itmez mi?"

Kollarım onu sıkıca sarıyor. "Bunu yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyor. "Fark etmediğimi sanma. O zaman her köşede hayali tehlikeler görmek yerine buna odaklanalım."

"Yani bir dadı tutmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Kıkırdıyor. "Evet! Lütfen! Seninle uzaklara gitmek ve sadece ikimizin olduğu, eğlenebileceğim ve sonra *uyuyabileceğim* bir gece geçirmek istiyorum. Gerçek bir gece uykusu."

Başparmağımı havadaki soğuktan üşüyen yanağında gezdiriyorum. Bunu daha önce görmeliydim. Hayal kırıklığının gerçek kaynağını görmeliydim. "Özür dilerim," diyorum. "Hepsini bu şekilde veto ederek bencillik ettim."

"değil. Gerçekten ne yaptığını bana için teşekkürler."

"Beni zorladığın için teşekkürler," diyorum, sesim kısık. Buna ihtiyacım olduğunu anlamam uzun zamanımı almıştı. Ben körlüğümden kurtulup onun nasıl bir av olduğunu fark etmeden önce bile o anlamıştı. Asistanım olarak bunu zekice, sinsice yapmıştı ve karım olarak da uygulamaya devam etti.

Ve buna ihtiyacım var. Onun itmesi sayesinde bugün daha iyi bir adamım.

Onu öpüyorum. Tadı güzel ve öpücük tatlı, bastırılmış duyguların ve kızgınlığın serbest bırakılmasıyla dolu. Arzuladığım normalliğe dönüş bu.

Bebek arabasından küçük ayakların tekmeleme sesi geliyor.

"Uh-oh," diyor Cecilia. "Çok uzun süredir hareketsiz duruyoruz."

Bebek arabasını ileri geri itiyorum ve tekmeler kesiliyor. Küçük momentum bebeğimiz. "Bu ağacı mı istiyorsun?"

"Evet. Mükemmel, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," diyorum. Çünkü öyle ve eğer öyle düşünüyorsa, o zaman bu ağaç tüm ülkedeki en iyi ağaçtır.

O akşamın ilerleyen saatlerinde kanepede oturup Cecilia'nın ağaca süsler asmasını izliyorum. Daha önce paketlediği hediyeler çoktan ağacın altına yerleştirilmişti. Güzel görünüyordu. Bunu ben bile kabul edebilirim.

Philippa aramızdaki bebek oyun minderinin üzerinde yüzüstü yatıyor, etrafı oyuncaklarla çevrili.

"Noel dekoratörü olabilirdin," diyorum.

Cecilia kıkırdıyor. Parmak uçlarında duruyor ve ağacın tepesine yakın bir yere bir biblo asmasına yardım etmek için ayağa kalkıyorum. "Bu benim için daha çok bir hobi," diyor.

"İyi olduğun bir şey."

"Teşekkürler." Başını yana eğdi ve bana baktı. "Biliyor musun, daha önce söylediklerimde gerçekten ciddiydim. Sırf tartışıyoruz diye bana bir şeyler almak zorunda değilsin. Zaman zaman tartışıyor ya da fikir ayrılıkları yaşıyor olmamız, *aramızın* hâlâ iyi olmadığı anlamına gelmez."

"Biliyorum," diyorum. Ama ne olursa olsun bu sözleri duymak güzel.

"Güzel. Çünkü büyürken sevdiklerinle sağlıklı çatışmalar yaşamadığını biliyorum, ama anlaşılmamak hayatın bir parçası. Ve bu yüzden seni daha az sevmeyeceğim."

Onu yanıma çekiyorum. Ona sarıldığımda her şey daha kolay oluyor ve bu gibi konuşmalar için topraklama sağlıyor.

"Ama sen de onları umursamıyorsun, değil mi?" Ben soruyorum. "Makyaj hediyeleri mi?"

Oturma odamızda gururla duran ağaca bakıyor. Havada hafif bir çam kokusu asılı duruyor. "Hayır," diyor, "ağaç da çok güzel. Ama biliyorsun, barışmanın başka yolları da var."

"Oh?"

"Evet," diye mırıldanıyor ve başımı doğru çekiyor. Onu öpüyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Yumuşaklığı bana karşı şekilleniyor ve elimi kalçalarına doğru kaydırıyorum. Arzu, ağacın iğnelerini düşürmeye başlaması kadar hızlı bir şekilde içimde yükseliyor.

Ağzı açılıyor ve dilimin alt dudağında gezinmesine izin veriyorum, yumuşak iniltisinin sesini seviyorum. En son bir hafta sonu için otele gittiğimiz zamanki görüntüler aklımdan geçiyor. Kalçaları başımın etrafında, dudaklarım onun hassas teninde ve zevkten parçalanırken çıkardığı ses.

"Victor," diye mırıldanıyor ve elini saçlarımin arasına sokuyor. Parmakları tam istediğim gibi sıkıyor. Arzum erimiş hale geliyor.

Tiz bir çığlık havayı yarıyor. İkimiz de sırt üstü yatan sinirli Phillipa'yı görmek için dönüyoruz. Karnının üzerinden yuvarlanmayı başarmış, ama tekrar karnının üzerine dönmenin yolunu henüz bulamamış.

"Oh, sıkıştın mı?" Cecilia öyle diyor. Güzel, tatlı, çığlık atan bebeğimizin yanına gidiyor ve Philippa'nın tekrar yüzüstü yatmasına yardım ediyor. Ağlamayı hemen kesiyor ve bir çiğneme oyuncağına uzanıyor.

"Biliyor musun," dedim. "Bence bir dadı harika bir fikir."

Gözleri ısındı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Hemen yeni bir görüşme turuna başlayalım. Yarın."

Gülüyor. "Kesintisiz seks vaadinin seni kırmanın bir yolu olacağını bilmeliydim."

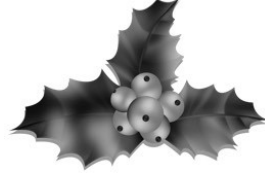
"Bu mantığı bana haftalar önce açıklamış olsaydınız, başınızı büyük bir dertten kurtarmış olurdunuz."

"Belki," diyor ve kollarıma dönüyor. Gözleri parlıyor. "Ama o zaman anlaşmadan bir Noel ağacı elde edemezdim."

"Ah, nasıl olduğunu anlıyorum. Karşımda usta bir müzakereci var." Başını geriye yatırıp onu tekrar öpüyorum ve dudaklarının sıcaklığında eriyorum.

"Teslim oluyorum."

OceanofPDF.com

CARTER

NOEL'DEN 6 GÜN ÖNCE

"Çocuk!" Bağırıyorum. "Gömleğimi mi çaldın?" "Hayır," diye karşılık veriyor.

Kaşlarımı çatarak yatak odasına baktım. Dün gece yatağımızın ucundaki divanın üzerinde durduğuna yemin edebilirim. Bir çift eşofman giydim ve araştırmak için yatak odasından çıktım.

Gömlek hırsız mutfakta. Mutfak adasının yanında duruyor, kollarını dev bir karıştırma kabına daldırmış, üzerinde benim mavi düğmeli bluzumdan başka bir şey yok ve yüzünde sinirli bir ifade var.

"Seni yalancı," diyorum.

Yukarı bakıyor. "Hoppala."

"Biliyorsun, yalanlar üzerine kurulu bir evliliğe başlamaktan rahatsızım."

Audrey gözlerini devirir. "Aslında ben de öyle. Buzdolabını açtığımda ne gördüm biliyor musun?"

"Ah, lanet olsun."

"Birisi söylediği halde kalan son keki yedi." "Peki," dedim. "Sen davandan vazgeçersen ben de vazgeçerim."

Sırıttırıyor. "Ateşkes mi?"

"Ateşkes." Tezgâhın etrafından dolaşarak onun yanında duruyorum ve kâseye bakıyorum. bol miktarda fındık olan koyu kahverengi, yapışkan bir hamurla dolu. "Nedir o?"

"Biscotti yapmaya çalışıyorum. Güzel kokuyor, değil mi?" "Evet, öyle. Tarçınlı mı?"

"Evet. Hamur çok yapışkan. Tarifte öyle olması gerektiği yazıyor ama bu çok can sıkıcı."

"Bu Winters'ın Noel partisi için değil, mi?" "Olabilir."

Bu beni kıkırdatıyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ben de uzanıp bir tutamını serbest bırakıyorum. "Biliyorsun yemek servisi yapacaklar. Her şeylerini ortaya koyacaklar."

"Evet, ama hediye olarak ev yapımı bir şey getirmek istiyorum."

"Çok tatlısın." Bir kaşık alıp hamura daldırıyorum ve bir parça alıyorum.

İzliyor. "Bunun çiğ tadı güzel olan bir hamur olduğunu sanmıyorum."

Yine de denedim. Fena değil, ama o haklı. Fantastik de değil. "Fena değil," diyorum. "Bir sürü Noel baharatı var."

"Mevsim bu," diyor ve bana dönüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

İnledim. "Audrey."

"Sormak zorundayım," diyor. "Bu benim işimin bir parçası, biliyorsunuz."

"Mhm." Kaseyi itiyorum ve onu tutup mutfak adasının üzerine kaldırıyorum. Kıkırdıyor ama itiraz etmiyor.

"Bu, soruma şimdi cevap vereceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Kollarımı beline doluyorum. "Ben harikayım. Bugün çalışmadan geçireceğim bir haftanın ilk günü ve bu haftanın tamamını seninle, bir kısmını da burada geçireceğim. Dairemizde yalnız başıma. Sevilmeyecek ne var?"

Audrey'nin gülümsemesi yumuşuyor ve kollarını boynuma doluyor. "Bu doğru. Ve biliyorsun, bu hafta ne yaparsak o olacak. Her şey bize bağlı."

"Tabii ki."

"Ve benim kurabiye pişirmem çabaladığım anlamına gelmez."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Biliyorum," diyor. "Ama... Birkaç hafta önce ne dediğini biliyorum. Annen hakkında."

Gözlerimi kapatıyorum. Evet. Her ne kadar ondan saklamaya çalışsam da sonunda Audrey'e tatilleri neden sevmediğimi itiraf etmişim. Tatillerin nesnel olarak yanlış bir tarafı . Yemekler güzel, işten izin günleri daha da güzel. Ama her seferinde, babamın bu tatilleri sevip sevmediği yazı tura atıyordu.

Noel'i, Şükran Günü'nü ya da 4 Temmuz'u kutlamak için zamanında eve varıp varamayacağını.

Nadiren yapardı.

Şimdi, elbette, onun yerine kiminle kutlama yaptığını biliyorum. Beyaz çitleri ve köpeği olan büyük bir evde yaşayan diğer ailesiyle, *gerçek* ailesiyle.

"Kimsenin Noel'i özel kılmak *zorundaymış* gibi hissetmesini istemiyorum," diyorum. "Senin ya da annemin Noel'in bir zorunluluk olduğunu hissetmesini asla istemiyorum. Bir gereklilik. Tatilin büyüğü bunun neresinde?"

Gülümsüyor. "Sadece bu tarifi denemek istedim."

"Güzel," diyorum. Annemin babamın yokluğunu telafi etmeye çalıştığına dair anılar çok derin. Kendini bile zar zor tanırken Noel sabahı neden orada olamadığını bana açıklamaya çalışıyordu. Ve her şeye rağmen tatilleri benim için özel kılmak için *çok* çalışırdı. Bunun için onu seviyorum, tıpkı onu bu duruma soktuğu için babamdan nefret ettiğim gibi. Ama bir daha asla kimsenin benim için böyle geriye doğru eğilmesini istemiyorum.

"Noel bu yıl sakın geçecek," diyor Audrey. "Tıpkı geçen yılki gibi." Bir kaşımı kaldırıyorum. "*Sessizlik* benim kullanacağım bir kelime değil."

"Belki de neye olduğunuza bağlıdır." "Muhtemelen, Bayan on dört kuzenim var."

Kıkırdıyor. "Ve ikisi de oyun güreşine takıntılıydı. Bu yıl Noel'e katılmadıkları için mutluyum."

"Yetişkin olarak hâlâ oyun güreşi yapıyorlar mı?" diye sordum. "Çünkü eğer öyleyse, bence onlar mirastan mahrum etmen gereken kuzenler."

"Sanırım durdular, ama asla çok güvende olamazsın" diyor. Bu yıl Noel'i onun ailesi ve benim annemle birlikte geçireceğiz. Şehirdeki tüm şeyleri yapmayı planlıyoruz. Rockefeller Center, Rockettes, alışveriş... sadece iyi yemek ve daha da iyi bir arkadaşlık.

Neredeyse kulağa hoş geliyor.

"Bu hafta iyi geçecek," diyorum.

"Kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki," diyorum. "Ben usta bir müzakereciyim, bunu biliyorsun. Kendi argümanlarıma karşı hiç şansım yok."

"Saçmalıyorsun."

"En kötüsü," diye kabul ediyorum ve kollarımı ona doluyorum. Audrey'nin yanında aptal olmak ikinci doğam haline geldi. Tüm duvarlar yıkıldı. Yıllardır , ortaklığımız hayatımdaki en değerli şey.

Ondan başka konuşmayı tercih edeceğim kimse yok. Hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım başka kimse yok.

"William ve kızları birkaç gün sonra görmek de güzel olacak. Akşam yemeğine ne zaman karar verdiniz?"

"Yirmi sekizinci," diyorum.

Gülümsemesi genişler. "Mükemmel. Eğer bu biscotti güzel olursa, belki onlar için de yaparım."

"Mhm," diyorum.

"Ne? Pişirme becerilerime güvenmiyor musun?"

"Pek çok yeteneklisin," diyorum. "Harika bir gazetecisin, harika bir konuşmacısın, radyoda çalan her şarkının sözlerini biliyorsun, şefkatlisin, kibarsın, komiksin, güzelsin, kesinlikle en iyi eşsin."

"Yani bu hayır demek." "Evet."

"Kabul ediyorum," diyor, "ama beceriler geliştirilebilir. William karısını da getiriyor mu? Sarah ve kocasını?"

"Sanırım öyle," diyorum. "Umarım, en ."

Kardeşimle birkaç kez buluştuk. Öfkemi anlıyor ve bir dereceye kadar paylaşıyor. Babamla konuşmama ya da onu görmeme kararımı bir kez bile sorgulamadı. William aynı zamanda benim zıt kutbum. Başlangıçta bir şeyler bulmak işleri zorlaştırıyordu. Ama şimdi ilişkimiz oturdu. Sessiz biri ama mizahı kuru ve kara ve ben bunu seviyorum.

Üvey kardeşlerime ısınmam daha uzun sürdü. Sarah babamın dolayı hala çok incinmiş durumda ve bana karşı daha açık. Ama Jenny onunla hala en yakın ilişkiye sahip olan ve onun "küçük" yanlış adımını kabul etmekten hoşlanmayan kişi. Yanlış adım tabii ki benim.

"Bu iyi bir şey. Eşlerle birlikte olmak her zaman daha kolaydır" diyor Audrey. "Ama bence en önemlisi hepinizin çabalaması. Dördünüzün yapabileceği tek şey bu. Bu, hazırlandığınız bir durum değil, biliyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır."

"Her şeye rağmen elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Her buluşmanızda, önemli olanın geçmiş değil gelecek olduğunu yeniden teyit ediyor gibisiniz. Babanızın yaptıkları yüzünden lekelenmemiş, hâlâ iyi bir ilişkiniz olabilir."

Kelimeleri bulmam biraz zaman aldı. "Yazar olmalısın."

Gülümsüyor. "Çalışabileceğim bir gazete biliyor musun?"

"Olabilir. *Globe*'u hiç duydun mu? Ama haklısın. Her buluşmamız en azından bir yönde atılmış bir adım."

"Evet. Geçmişte hayatlarınızı *o* belirlemiş olabilir ama artık hepiniz yetişkinsiniz ve kararlar sadece ve sadece size ait."

Başımı sallıyorum. Söylediklerini daha önce de duymuştum ama bu onları daha az hoş yapmıyor. "Geçen Noel'de neyi sevdim biliyor musun?"

"Ne?"

"Sadece sen ve ben, yatakta film izleyerek geçirdiğimiz maraton."

Gülümsemesi genişliyor. "Bunu tekrar yapabiliriz."

"Ben de seni bir restorana götürmek istiyorum, doğru dürüst bir randevu için."

"Ben buna açığım," diyor. "Muhtemelen balayımızı da biraz planlamalıyız. Ajansa bazı seçenekler sunmalıyız. Değil mi?"

"Evet. Bunu tüm filmlerin arasında, yatakta yapabiliriz. Yatakta başka şeyler de . Her türlü maratona severim."

Kıkırdıyor. "Ben daha mutfak masasında, açık bir bilgisayar ve bir not defteri ile düşünüyordum."

"Geleneksel ama bu işe yarayabilir," diyorum. "Nasıl hissediyorsun? Bayan Kingsley olmaya hazır mısınız?"

Mutfak tezgâhının kenarına doğru kayıyor ve kalçalarını iki yanına dayıyor. "Belki de Bayan Queensley olmalıyım."

"Bunu söylediğine inanmıyorum."

"Ne yani, kötü şaka yapmaya bir tek sen mi izinlisin?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Mizah anlayışımı mı aşağılıyorsun?"

"Kapıları ," diyor masum bir yüz ifadesiyle. "Tek söylediğim bu. Ve evet, . Sadece iki ay , biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Dudakları sıcak ve hamurdan gelen baharat tadı var. O da biraz kaçırılmış olmalı.

Onunla evlenmek hayatımda verdiğim en kolay kararmış gibi geliyor. Bu konuda beni daha önce hiçbir şirketin devralınmadığı, hiçbir iş beklentisinin olmadığı kadar heyecanlandıran bir şey var. Koca olmak hiçbir zaman düşündüğüm bir rol değildi. Asla istediğim bir rol değildi.

Ama şimdi denemek için sabırsızlanıyorum.

Audrey kollarımda geriye yaslanıyor, gözleri parlıyor. "Unutma, bu haftanın ya da koyduğum Noel süslerinin herhangi bir yönünden nefret edersen bana söylemen yeterli. Her şeyi konuşuruz. Tamam mı?"

"Elbette ," diyorum. "ama kırılğan bir yavru kuş olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Beni görmezden geliyor. "Başımdan beri söylediğim gibi, zorunluluklar ya da yapılması gerekenler yok. Eğer istemiyorsan birbirimize hediye vermek zorunda bile değiliz."

"Seni burada durdurmak zorundayım. Bu, ilki doğum günün olmak üzere yılda ikinci kez sana dünyadaki tüm zenginliği sunabiliyorum ve sen buna itiraz edemiyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Zenginliğe ihtiyacım yok."

"O zaman zengin bir adamla evlenmemeliydin, evlat."

"Tanrım," diyor. "Bazen benim dışındaki insanlarla böyle konuşup konuşmadığını merak ediyorum ve endişeleniyorum. Bir gün başını belaya sokacaksın."

"Evet, ama o zaman kendi kendime konuşup vazgeçerim," diyorum. "Ayrıca, birbirimize hediye vermezsek, mücevher stokumu ne yapacağım?" Ona protesto edeceği ama çok seveceği bir çift elmas küpe, en sevdiği kitaplardan birinin ilk baskısını ve önümüzdeki sonbaharda ikimiz için bir Bali seyahati aldım.

"Tamam, pekâlâ," diyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Söylediklerimi unut, seni yavru kuş."

Dudaklarımı kaldırıyorum.

"Kartal." "Kuzgun, en fazla."

"En azından yırtıcı bir kuş olmama izin ver."

Düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bir akbaba çok abartılı olur, seni girişimci kapitalist. Çok küçük bir şahine ne dersiniz?"

"Bana hakaret ediyorsun, bunu kendi gömleğimi giyerek yapıyorsun. En azından bir baykuş olurdum."

"Belki birkaç yıl sonra," diyor gözleri dans ederek. "Önce biraz bilgelik kazanmalısın."

"Bu konuşma da neyin nesi?"

"Bilmiyorum," diyor ve tezgahdan aşağı kaymak için beni sertçe geri itiyor. "Ama bunu sadece Great New York Bake Offumu bitirmemi engellemek için yaptığna ikna oldum."

Parmaklarımı şıklattım. "İşte bu kadar. Bu Noel'de maraton yapmamız gereken şey bu."

Başını sallıyor ama gülümsüyor, en çok sevdiğim o geniş mutluluk ifadesi. Bana her gülümsediğinde ya da benim yüzümden gülümsediğinde içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Git bir gömlek giy," diyor. "Benimkini alamazsın."

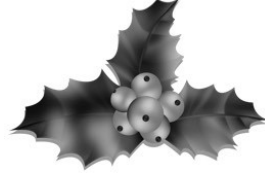
Başımla bilgece bir selam veriyorum. "Sanırım buna alışmam gerekecek. Benim olan senindir, falan filan."

"Bu doğru," diyor. "Eğer durmamı istiyorsan, böyle güzel gömlekler almayı bırakmalısın."

"Şantaj. Etkileyici."

"Git," dedi sırtarak. Koridora astığı sıra sıra küçük fındıkkıranların yanından geçiyorum ve onları hiç umursamıyorum.

OceanofPDF.com

AUDREY

NOEL'DEN 6 GÜN ÖNCE

Mutfak adasındaki alışveriş dağılımına bakıyorum. Bugüne kadar yaptığım en iyi biscotti'yi -ve ilkini- pişirdikten sonra şehre inmiştik ve Noel mağazaları teslimatlarını yapmıştı.

New Yorkta tatil sezonu kadar güzel çok az şey vardır. Işıltılar, süslemeler, şekerlenmiş fındık kokusu. Kalabalık bile beni rahatsız etmiyor. Bunun da bir büyüsü var, hepimiz senkronize bir şekilde tatilleri kutlamaya hazırlanıyoruz, aileler, çiftler ve turistler, kış gökyüzünün altında.

Aldığım kostüme uzanıyorum. "Sence," diyorum Carter'ın diğer odadan duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "bundan rahatsız olabilir mi?"

"Isaac?"

"Evet."

Carter mutfığa dönüp bir sandalye çekti ve adaya serdiğim kostüme baktı. "Varsayımsal olarak, Gizli Noel Baba'nın kim olduğunu bilseydim-"

"Varsayımsal olarak mı?"

"Evet. Bilseydim, bu kişinin bundan büyük bir kahkaha alacağını söyledim.

Gizli Noel Baba hediyelerinin ironik olması onun fıkriydi, değil mi?"

"Sanırım kelime 'eğlence' idi," diyorum. "İroniyi seven sensin." Carter'ın ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Suçluyum."

Elimi bellboy kostümünün üzerinde gezdirdim. Bulmamız biraz zaman almıştı, ama bu fikir aklıma geldiğinde, onunla devam etmem gerektiğini biliyordum. Değil mi?

Otel patronu için mükemmel mi?

"Hiç değilse," diyor Carter, "Sophia'nın onu o küçük şapkayı takmaya zorlamasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu beni kıkırdattı. "Ben de öyle. Tamam, artık Gizli Noel Baba hediyem için endişelenmiyorum."

"Güzel," diyor Carter ve aldığı hediyeği kapıyor. Kat kat kâğıt mendilleri sıyrıp atıyor. "Summer'ın benimkinden rahatsız olmayacağını biliyorum."

Dramatik bir nefes veriyorum. "Summer senin Gizli Noel

Baba'n mı?" "Varsayım sal olarak, evet."

"Şok oldum."

Kıkırdıyor ve ambalajı açılmış heykeli mutfak adasına geri koyuyor. Uzun ve mermerden yapılmıştı. Benimkinden daha pahalı olduğu kesin ama Summer'ın gerçekten kullanabileceği bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Gerçekten çok güzel," diyorum.

Carter, Cupid'in arkasından çıkan okun ucuna dokunuyor. "Orijinallik sertifikasıyla gelmesine sevindim ama aslında sadece sahte olduğu yazıyor. Otantik bir parçanın onaylı bir *kopyası*."

Sırıyorum. "Birisi karaborsadan bir Roma antıkası satın aldığını düşünürse diye."

"Aynen öyle. Yine de Summer gibi bir aşk bağımlısı için işe yarayacaktır."

"Tabii ki olacak. Onu evindeki ofisinde gurur duyacağı bir yere koyarken izleyin." Bellboy kıyafetime kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bana Gizli Noel Baba'lık yaptın."

"Saçmalık," diyor. "Senin kostümün, mizah duygusu dışında kendine istediği her şeyi satın alabilen bir adama verilebilecek en iyi şey."

"Carter," diyorum ama gülümsüyorum.

"Adamı severim, beni yanlış anlama ama bir iki kahkaha atsa iyi olur." Mutfak adasındaki soğutma rafında duran biscotti'lerimden birine uzanıyor. "Bunlar harika oldu bu arada."

"Gördün mü? Benden şüphe etmek asla akıllıca bir karar değildir."

"Bunu biliyorum evlat." Noel kurabiyesinden bir ısırık alıyor. "Birinin sana ironik bir hediye olarak ne aldığını gerçekten merak ediyorum."

"Hayal bile edemiyorum. Ya da seni, bu konuda." Ama sonra gülümsedim, aklıma bir fikir geldi. "Boş ver onu. Aslında senin için birkaç tane düşünebilirim."

"Yüzündeki o ifade," diyor. "Bu şeytani."

Kıkırdıyorum. "Hayır, öyle değil. Sadece birinin sana doğaçlama komedi kursu aldırıldığını hayal ediyorum."

Gözleri büyür. "Buna cesaret edemezler." "İronik ama. Değil mi?"

"İronik ve saldırgan," diye kabul ediyor. "Peki, akşam yemeği. Hâlâ dışarıdan yemek istiyor musun?"

Kendimi sıcacık hissediyorum, mutlulukla, ikizlikle ve onunla, ailemle ve arkadaşlarımla geçireceğim koca bir hafta beklentisiyle dolup taşıyorum. İş yok, sabah erken kalkmak yok. "Evet. Kanepede Çin yemeği yiyip aptal filmler izlememizi istiyorum."

Emir alan bir asker gibi beni selamlıyor. "Evet, hanımefendi. Soda mı istersiniz, kırmızı şarap mı? Köpüklü su? Buzlu çay?"

Bu soru içimde bir sinir dalgası yaratıyor. "Buzlu çay, lütfen."

"Anladım." Eğildi ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Hemen döneceğim."

"Burada bekliyorum olacağım."

Cüzdanını alır ve ön kapıya doğru yönelir. Omzunun üzerinden, "Eros heykeline dikkat et!" der. "Eğer sana ok attığını görürsen, eğil. Sen benimsin!"

"Tetikte olacağım!"

Kıkırdaması duyduğum son şey oluyor ve sonra apartmanımızın ön kapısından çıkıp asansörlere doğru gözden kayboluyor. Midemdeki huzursuz gerginlik dinmiyor. Şarap ya da buzlu çayla ilgili yorumu gerginliğimi iyice arttırmıştı.

Surround ses sistemimizde play tuşuna basıyorum ve telefonumda Noel çalma listesi için geziniyorum. Dairemizde yumuşak bir müzik çalmaya başlıyor. Birlikte dekore ettiğimiz, birlikte bir yuva haline getirdiğimiz bizim evimizde. Mutfak adasında öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. Noel gününe kadar beklemeyi planlamıştım. Bu bir çeşit Noel hediyesi olacaktı.

Ama şimdi...

Geçen her gün sırrı saklamayı daha da zorlaştırıyor. O benim en iyi arkadaşım. Nişanlım, müstakbel kocam ve en büyük amigo kızım. Beni tanıyor, anlıyor ve başka hiç kimsenin yapamadığı gibi arkamı kolluyor. Ve ben onun nasıl tepki vereceğini bilmediğim için deliriyorum.

Mevsim gereği güneş pencerelerin dışında her zamankinden daha erken batmaya başladı. Kar da yağmaya başladı. İnce, beyaz pullar pencerenin dışında

Pencereler, görünmeyen rüzgârlarla dans ediyor. Nefesimi kesiyor. Bu karlı mevsimi hep sevmişimdir.

"Tamam," diye mırıldandım. ". Bunun için iyi bir zaman."

Hediye kutusunu çorap çekmecemde saklandığı yerden çıkarıyorum. İçinde, bir kağıt mendil tabakasının altına sarılmış, açılmayı bekleyen bir hediye gibi duran pozitif gebelik testi duruyor.

Umarım o da öyle kabul eder.

İlk olarak bir buçuk hafta önce bir şeylerin ters gittiğini fark etmişim. Reglim gecikmişti, göğüslerim hassaslaşmıştı ve vücudum farklı hissediyordu. Bir şekilde huzursuz. Test karanlıkta bir atış olmuştu.

Gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl deneyebileceğimizi konuşmuştuk. Ama *şu an* için karar vermemiştik.

Küçük kutuyu sıkıca kavıyorum ve kanepeye oturup bekliyorum. Mutluydum. Belki de hayatımda, ilişkimde ve işimde aptalca mutluyum. Bir bebek en harika eklenti gibi geliyor.

Onun da aynı şekilde hissetmesi için dua ediyorum.

İşkence dolu dakikalar sonra, kapıda dönen anahtarın sesini duyuyorum. "Döndüm!" diye sesleniyor. "Kar yağmaya başladı, gördün mü?"

"Gördüm!"

"Seni düşündüm." Ceketini ve ayakkabılarını silkip oturma odasına adım atıyor. Elindeki çantadan harika bir koku yayılıyor. "En sevdiğinden aldım. Şeftalili buzlu çayları yoktu, ben de limonata aldım."

"Bu harika," diyorum. Midem beklentiyle altüst oluyor ve yemek ne kadar lezzetli koksa da, bu işi bitirene kadar yiyemeyeceğimi biliyorum.

Carter mutfak adasının yanında duraksıyor. "Sen iyi misin?" "Evet."

Gözlerini kısıyor ve elindeki yiyecek torbasını bırakıp bana doğru geliyor. "Emin misin? Neden kanepede öyle oturuyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki kraliyet ailesi bekliyormuşsun gibi."

"Sadece oturuyorum," diyorum ve yeri okşuyorum. "Bana katılır mısın?" Hareketleri temkinli bir hal alıyor. "Elbette. Bana Eros'un iyi bir atış yapmayı başardığını ve şimdi bir kıza aşık olduğunu mu ? cansız nesne mi? Buzdolabıyla falan mı savaşmam gerekecek?" "Hayır, hayır, kalkanımı yukarıda tuttum. Hayır... Sana erken bir Noel hediyem var. sen."

Yanıma oturdu, yüzü endişeliydi. "Özel bir şeye ihtiyacım yok."

"Biliyorum, ama ben... boş ver. Noel'e kadar bekleyecektim ama yapabileceğimi sanmıyorum." Ona gümüş kutuyu uzattım. Dikkatle kabul ediyor, sanki bir bombaymış gibi açık avucunun içinde tutuyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve kurdeleyi çekiştirmeye başlıyor. "Bu ilgi çekici." "Mhm."

Geçen her saniye işkence gibi geliyor. Kapağı kıpırdatıp kaldırmasını izliyorum. Kâğıt mendilli kutudaki hamilelik testine bakarken. Çift çizgi hala açıkça görülebiliyor.

"Audrey," diye mırıldanıyor.

"Daha erken," diye fısıldıyorum. "Sanırım üçüncü haftadayım, eğer doğru saydıysam."

Kutuyu tutan ele kramp giriyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Hamile misin?"

"Ya öyle ya da yaptığım yedi testin hepsi yanlış. Bunun olasılığı çok yüksek değil." Sesim sinir ve heyecandan tiz çıkıyor. "Bunun planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum ve hayatımız şu anki haliyle harika ve denemeye başlamayacaktık-"

Kollarını bana doluyor, beni kendine o kadar sıkı çekiyor ki nefesim kesiliyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Aman Tanrım," diyor. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Yani... lanet olsun." Ellerini kollarıma koyarak beni ayağa kaldırdı. Yüzünde sıcak bir parıltı var. "Bunu benden bir hafta daha saklayacak mıydın?"

Gözlerim doldu taşı. "Noel'i özel kılmak istedim!"

Başparmağını yanağımda gezdirerek mutlu bir gözyaşını siliyor. "Gerçekten hamilesin," diyor ve sonra tekrar, daha sessiz. "Anne baba mı olacağız?"

Başımı salladım. "Mutlu musun?"

"Elbette öyleyim, evlat. Elbette

öyleyim." "Öyle mi?"

"Evet," diyor ve beni daha yakına çekiyor. Bana sıkıca sarılıyor ve kalp atışlarının benimkine karşı hızlı ve güçlü olduğunu hissediyorum. "Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Gözyaşlarım kazağının kumaşına akıyor ve yerleşiyor. "Ben de öyle."

Beni öpüyor. Islak bir öpücük, gözyaşlarımla gölgelenmiş, ama sıcak, gerçek ve sevgi dolu. "Buzlu çay," diye mırıldandı. "Bu yüzden son bir iki haftadır hiç şarap istemedin."

"Bunu anlayacağını düşünmüştüm."

Başını sallar, gözleri sıcaktır. "Beni kandırdın. Ve... Aman Tanrım..." Uzanıp bir elini karnıma koyuyor. "O zaman gelecek yıl."

"Evet, muhtemelen Ağustos ayında."

"Doğmak için ne harika bir ay."

"Muhtemelen en iyisi."

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Bunun bir Noel hediyesi olacağını söylediğine inanamıyorum!"

Gülüyorum. " değil mi?"

"Evet! Ama bu çok fazla! Aptal küpelerim asla bundan daha ağır basmaz."

"Bana küpe mi aldın?"

"Evet," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Seni çok seviyorum." "Bunu bu yüzden yapıyoruz, biliyorsun."

Tekrar kanepeye uzandık. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve saçlarının hafifçe titrediğini fark ediyorum. "Bebeğimiz en iyi anneye sahip olacak," diyor. "Çok iyi bir ebeveyn olacaksın."

Başımı omzuna yaslıyorum. "Sen de öyle."

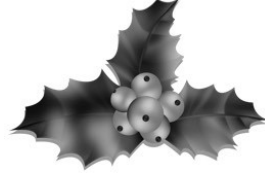
Bir an sessiz kalıyor, eli sırtımda yavaş daireler çiziyor. "Evet," diye mırıldanıyor ve sesi içtenlikle dolu. "Deneyeceğim, bundan eminim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ve bunda ciddi olduğunu biliyorum. Kararını verdiğinde asla yüzde yüzden daha azını vermez ve tekrar söylediği bir şey varsa o da asla babası gibi olmak istemediğidir. Bunun yerine kendi yolunu çizecektir.

Doğru yapın, daha iyi yapın.

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve pencerelerimizin dışında dönerek yağın kara bakıyorum. "Seninle birlikte elimden gelenin en iyisini yapmak için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

ISAAC

NOEL'DEN 2 GÜN ÖNCE

"Tamam," diyor Sophia ofisinden. Profesyonel sesini kullanıyor; kibar, yatıştırıcı, ama kenarları kırılmış. "Sorun değil. Yeter ki o gün öğlene kadar burada olsun, daha geç olmasın."

Bilgisayar ekranıma bakıp gülümsüyorum. Sophia baştan aşağı bir proje organizatörü. Tanıştığımızda öyleydi ve hala öyle, sadece farklı bir Exciteur departmanında. Bu özel hayatına da çok güzel yansıyor. Hiç kimse bir partiyi onun gibi projelendiremez.

"Gönderecek misiniz... evet, kesinlikle. Bu yemeğin büyük bir parçası... mükemmel. Çok teşekkür ederim."

Onun konuşması ekranımdaki rakamlardan daha ilginçti. Winter Caribbean'dan yıl sonu raporunu yeni almıştım ve rakamlar elektronik tabloda birbirine karışıyordu. Konsantre olmak benim için nadiren bir sorundur, ama Noel atmosferi sonunda beni ele geçirmiş gibi görünüyor. "Tamam... pekâlâ. teşekkür ederim. Sabah teyit etmek için arayacağım. Sabah. Kendine iyi bak... evet, sen de."

Telefonu kapattığından emin olmak için birkaç saniye bekliyorum. "Onlara pansuman yaptın mı?"

"Çok kibar biri!"

"Oh, duydum. Korkunç biriymişsin."

Kıkırdıyor. Bir sandalyenin çekilme sesini duyuyorum ve sonra ofisimin kapısında beliriyor. Üzerindeki gri pijama takımı vücudunu sımsıkı sarıyor, saçlarını da at kuyruğu yapmış. Ev için giyinmiş olmasına bayılıyorum.

"Tek yaptığım," diyor, "misafirlerimiz için yemek hazırladığımızdan emin olmak." "Eminim çok mutlu olacaklardır."

"Onlar daha iyi ol." o diyor, ama O Gülümseyerek. "Yaptı mı sen garsonlardan onay alabilir misiniz?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çok önemsiz olan görevimi yerine getirip getirmediğimi mi soruyorsun?" "Evet," diyor, gülümsemesi genişliyor.

"Tembelliğinle ünlüsün, biliyorsun.

İki kez kontrol etmem gerekiyor. Seni yolda tutmak için."

"Doğru," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatmak için uzanıyorum.

"Güvenilmez de."

Evdeki ofisime giriyor, çıplak ayakları kalın halının üzerinde sessizce yürüyor. "Sorulardan kaçma konusunda harika olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Garsondan bir onay aldım." "Mükemmel! O zaman gitmeye hazırız."

"Elbette öyle." Masamdan kalkıyorum ve bana katılması için işaret ediyorum.

Rakamlar raporu birkaç gün daha bekleyebilir.

Kucağıma çöküyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Krallıkta her şey yolunda mı, ey kudretli İmparator?"

"Emin değilim," diyorum.

Kaşları kalkıyor. "Hayır mı?"

"Önümüzdeki günlerde yapacak daha iyi işlerim olduğuna karar verdim," diyorum. "Ev sahipliği yapmam gereken bir akşam yemeği, hazırlanmam gereken bir Noel ve ilgilenmem gereken bir kız arkadaşım var."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme yayılıyor. "Benimle ilgilenecek misin?"

"Evet. Birlikte daha fazla zaman geçirin... Belki Noel sabahı Montauk'a gitmeden önce bir oyun daha oynarız."

"Dünkü maçtan dolayı hâlâ ağrım var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?" "Isaac."

"Kendime engel olamadım," diyorum. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim. Neden hissetmeyeyim ki?"

"Ailenle kutlamadığın ilk Noel bu," diyorum.

Bu bizim çift olarak üçüncü Noelimiz. İlkini, ayrı ailelerimizle tek başımıza geçirmiştik. Geçen yıl Noel'de onunla birlikte Marhill'e gitmiştim. Ailesini ilk kez ziyaret etmiyordum ama bugüne kadarki en uzun yolculuğumdu. Gürültücü ve sevecenler ve istediklerini söylediklerinde

Sophia için en iyisini istediklerini, bunu gerçekten istediklerini, herhangi bir beklenti içinde olmadıklarını söylediler. Bunun için onlara minnettarım.

"Evet, ama onları Yeni Yıl'da göreceğim" diyor. Gözleri benimkilerde sıcak ve rahat, sanki ikimiz de işkolik eğilimlerimize bir iğne batırmışız gibi.

, onu seviyorum.

"Ailem," diyorum. "Sen hissetmeyeceksin..."

"Hayır, hiç de değil. Sadece başlangıçta böyle hissettim, biliyorsun." "Hâlâ öyle hissediyorsan sorun değil," diyorum.

"Bunun üstesinden geleceğiz."

Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor ve kollarımı ona sımsıkı sararak söyleyeceklerini bekliyorum. Benim ailem çok fazla olabiliyor. Bu, yüksek sesleri, şakaları ve özgürce ifade ettikleri fikirleriyle onun ebeveynlerinden çok farklı bir çokluk. Sophia'nın anne ve babası başkalarını rahatlatma konusunda harikalarken, benimkiler tam tersini yapma konusunda uzmanlar.

Sophia evliliği boyunca korkunç kayınvalide ve kayınpederlerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bunu bir an için bile olsa tekrar yaşamasını istemem.

"Ailen çok sevimli," diyor. "Sadece bunu görmem biraz zaman aldı. Başlangıçta... korkuyordum sanırım ve sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekledim. Ama henüz bir altın avcısı ya da gümüş hırsızı olduğumu ima etmediler ve artık etmeyeceklerinden de eminim."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına doğru düzeltiyorum. "Bunu ifade etmekte pek iyi değiller ama seni bulduğum için çok mutlular, biliyorsun."

"Mest mi?"

"Evet. Evleneceğimden ümitlerini kesmişlerdi."

Gözleri açılıyor. *Evlenmek*. Ama ne nişanlandık ne de bu konuda konuştuk. Sessizlik normalden bir saniye daha uzuyor.

"İçlerini rahatlattığıma sevindim," diyor sonunda. "Hayatın boyunca bekâr kalacağını mı düşünüyorlardı?"

"Hemen hemen."

"Bunu hayal etmek zor," diyor. "Sadece çok doğal geliyor, bilirsiniz.

Biriyle ortak oluyorsun." "*Biriyle* mi?"

"Bana," diyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece bana."

Onu bir öpücük için kendime çekiyorum ve normal iş günlerinde kendimize izin vermediğimiz bir şekilde derinleşiyor. Eli saçlarıma kayıyor, parmakları saç tellerimin etrafında sıkılıyor. Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor. I

onunla evlenmek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum... ve bunu ona söylemedim.

Bunu duymaya hazır olup olmadığını bilmiyorum. "Kimi getirdin?" diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı boynunun pürüzsüz tenine bastırıyorum.

"Hmm?" "Gizli Noel Baba için mi?" diye fısıldıyor. "Kime aldın?"

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, başını yukarı çekmek için biraz sıkıyorum. "Sırf öğrenmek için mi beni baştan çıkarıyorsun?"

"Belki."

Onu tekrar öpüyorum. "Oyunun kurallarını çok ciddiye alıyorum," diyorum dudaklarına karşı.

Onlara da o karar vermişti. Yıllar içinde arkadaş olduğumuz kardeşim ve iş ortaklarıyla Noel arifesinde bir akşam yemeği düzenliyoruz. Sophia, Audrey ile yakınlaştı ve düzenli olarak Summer ile buluşuyor.

"Ama sen benimsin," diye mırıldanıyor. "Kurallar *benim için önemli değil.*"

"Belki de seni çekilişe ben soktum. Bunu hiç düşündün mü?" Arkasına yaslanıyor, dudakları öpücüklerle pembeleşmiş. "Düşündün mü?" "Sana söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Alay et," diyor ve kucagımda kayıyor. Basınç beni inletiyor. Kalçalarını tekrar yuvarlıyor, tam sertliğimin üzerinde. "Sen pes edene kadar bunu yapmaya devam etmeme ne dersin?"

"Gasp," diye mırıldandım.

"Evet. Çok etkili." Aşağı uzanıyor ve elini pantolonumdaki şişkinliğin üzerinde kaydırıyor. Dış hatlarını kolayca buluyor ve sıkıyor. Kanımın daha fazlası güneye akıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Ben teröristlerle pazarlık yapmam."

"Oh?" Eli etrafımda sıkılaşıyor. "Senin usta bir müzakereci olduğunu sanıyordum."

"Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun?"

Fermuarımı açtı. "Çünkü sana kendiminkini söylemek istiyorum." "Bana en başından söyleyebilirdin."

"Biliyorum. Ama bu," diyor ve elini ereksiyonumun etrafına kapatıyor, "daha eğlenceli."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Evet, belki de öyledir." "Ayrıca, müzakereleri seviyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Gözlerim aşağı kayıyor ve onun beni sabit, kışkırtıcı hareketlerle okşamasını izliyorum. Bunu ofisimde yapmayalı uzun zaman olmuştu. Aslında kral yatağımız dışında herhangi bir yerde yapmayalı da epey olmuştu.

Sophia'nın gülümsemesi en sevdiklerimden biri. Arzuyla dolu, ışıltılı mavi gözleriyle güçleniyor. "Ee?" diye soruyor, parmakları sıkılaşıyor. "Pes etmeye yakın mısın?"

"Mmm. Elin ne kadar lezzetli olsa da, bundan daha fazla dayanma gücüm var, tatlım."

Gülümsemesi genişliyor. "Bu genellikle hoşuma giden bir şeydir."

"İsteddiğini biliyorum." Kazağının eteğine uzanarak, onu santim santim katlamak için acele etmiyorum. Pürüzsüz tenini ve altına giydiği sütyeni ortaya çıkarıyorum.

Evlen benimle, sanırım.

Kazağını yana atıyor ve ben de onu öpme fırsatını değerlendiriyorum. Göğüslerimizin arasına sıkışmış el, okşamasını neredeyse acı verici bir hıza yavaşlatıyor. Tadı güzel, tıpkı onun gibi ve sıcaklık gibi ve ne kadar dayanıklı olsam da, bugün yavaş ve işkenceli bir ruh halinde değilim. Ona duyduğum ihtiyaç derimin altında ikinci bir kalp atışı gibi çarpıyor.

"Sana Gizli Noel Baba için almadığım birini söyleyeceğim," diyorum. "Sen de bana almadığın birini söyle."

Gözleri parlıyor. "Seni anlamadım."

"Ne büyük bir hayal kırıklığı," diyorum. "Ben de sana bir şey almadım." "Neyse ki sana Noel hediyeleri almıştım."

Onu derinden öpüyorum, ancak tekrar daha hızlı vurmaya başladığında duraksıyorum. Artık kaya gibi sertim ve her alaycı dokunuş bacaklarımdan yayılan zevk-acı gönderiyor.

"Şimdi, eğer pazarlık ediyorsak..." Sütyenine uzandım ve onu çekmeme izin verdi. *Güzel*, diye düşünüyorum, neredeyse çıplaklığını ve yakınlığını içime çekerek. İki yıldan fazla oldu ve ben henüz ve yorulacağımdan da şüpheliyim. Ona yakın olmak uyuşturucu gibi.

"Isaac," diye mırıldanıyor. "Bana öyle bakarsan karakterimi koruyamam."

"İhtiyacın var mı?" Göğüslerinden birini avuçluyorum ve meme ucunu parmaklarımdan arasında yuvarlayarak sertleştiğini hissediyorum. "Önce seks yapalım, sonra bana tüm endişelerini anlatabilirsin. Erkeklerden biri için doğru şeyi alıp almadığınla ilgili. Haksız mıyım?"

Sophia kaşlarını çatıyor. "Aletin elimde ve sen hala beni bir kitap gibi okuyabiliyor musun?"

"Bu benim en sevdiğim eğlence, tatlım." "Ben de öyle sanıyordum."

"Çok yakın bir saniye. Gel ." Kollarımı kalçalarına doladım. "Bu sandalye bunun *dışında* her şey için ergonomik."

"Sana işkence edecektim!"

"Bana yatakta işkence edebilirsin." Onu kaldırdım. Uzun boylu ve bu hiç kolay değil, ama onu hiçbir şey için bırakmazdım. Yatak odamız bir kapı ötede. Sadece birkaç ay önce satın aldığımız eski dairede yenilediğimiz ilk odaydı. Diğer her yerin hâlâ düzenlenmesi gerekiyor... Sophia'nın ustalıkla yürüttüğü bir proje.

Bir proje yöneticisiyle evlenmek için yola çıkmadım, ama lanet olsun ki bu güzel bir bonus değil.

Bizi yatak odamıza götürüyorum ve onu yatağa yatırıyorum. O geriye doğru sürünüyor ve ben de ona katılarak üstüne yerleşiyorum. Boynunun pürüzsüz derisinden aşağıya doğru öpüyorum... göğsünü... bir meme ucu buluyorum. Zevkle yumuşakça inliyor, vücudu benimkinin altında yumuşuyor. "Carter," diye mırıldandı.

Durakladım. "Isaac. Ben Isaac."

Kıkırdıyor, parmakları saçlarıma kayıyor ve beni sıkıca kavlıyor. "Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Hayır, Gizli Noel Baba için Carter var."

"Oh," dedim. "Çabuk katlandın."

"İyi bir noktaya değindin."

"Mhm." Ellerimi gri kaşmir pantolonunun ve tangasının kemerinin altından geçiriyorum ve ikisini de uzun bacaklarından çekip çıkarıyorum. Yatağımızda çıplak ve gülümsüyor, pencerelerden içeri süzülen kış güneşinin altında ve bunu tekrar gün ışığında yaptığımız için çok mutluyum. Son haftalardaki çalışmalar seksi bir gece aktivitesi haline getirmişti ve o sadece karanlıkta zevk alınamayacak kadar güzel.

"Ne kadar zamanımız var?"

Sırtını dikleştiriyor. "Temizlikçiler gelene kadar. Yani... bir saat."

"Güzel," diye mırıldandım ve onu yatağın kenarına çektim.

"Isaac!"

"Benimle dalga geçtin," diyorum ve yumuşak halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bu intikam."

Vücudu yumuşuyor ve gevşiyor, dizleri açılıyor. "Madem ısrar ediyorsun," diyor. Hareketlerindeki, kelimelerindeki güven beni etmekte asla başarısız olmuyor.

Onur duyduğum, diye düşündüm ve ağzımı ona doğru indirdim. Bu kadar yakın olmak için güvendiği kişi olduğum için onur duyuyorum.

O boşalana kadar durmuyorum. Onu sabit tutmak için kalçalarını sıkıca kavriyorum ve onu izliyorum, teni kızarıyor ve göğsü kabarıyor ve ona duyduğum aşk beni boğmakla tehdit ediyor, tam o anda ve orada, kendini çözülmesine izin verdiğinde ne kadar güzel olduğunu izliyorum.

Evlen benimle.

Omuzlarımdan çekiştiriyor. "Buraya gel."

"Neydi o?"

"Isaac," diye inliyor. "Hadi, sana içimde ihtiyacım var."

Kollarımı dizlerinin altına koyup yukarı kaldırıyorum ve onu benim için genişçe açıyorum. Altımda muhteşem görünüyordu. Orgazmdan kızarmış ve vücudu açık ve hazır ve ben içeri itiyorum, inç sonra inç kaybolurken izliyorum.

Bunun hiç eskimemesi ne garip. Yüzündeki ifade, dudaklarının yumuşakça ayrılması, kabzasına kadar içine girdiğimde ondan kaçan inilti. Mükemmeldi.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Evet, evet, ."

Kalçalarımı yuvarlayıp içine doğru itiyorum. "Gider raporlarından çok daha iyi."

Eli, dizini genişçe tutan benimkini tokatlıyor. "*Çok daha iyi mi?*" "Sonsuz derecede daha iyi," diyorum ve . "Aynı alemde değil. Bir Excel hesap tablosunun seni becermekle bir ilgisi

yok." "Bu doğru."

"Tekrar gelebilir misin?"

"Evet," diyor, "öyle hissediyorum."

Ona sırtıyıyorum. Düzeltiyorum: Bundan daha iyi bir şey yok. Etrafımda sıkıldığını hissetmek ve ikinci kez parçalanışını izlemek. Her zaman ilkinden daha güçlü oluyor ve sonrasında bu kadar hassas olmasına bayılıyorum.

"Vibratör almamı ister misin, yoksa ellerimi mi?"

"Eller," diyor. "Vibratör çok fazla olur."

Bacaklarından birini bırakıp elimi serbest bıraktım. Anında iyi bir şekilde kullanılıyor. Pozisyona bağlı olarak bazen bunu kendisi yapıyor ama ben yapabildiğim zamanları seviyorum. Her zaman hızlı bir öğrenci olmuşumdur ve onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını incelemek en sevdiğim konudur.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve bir elini boynuma dolamak için uzanıyor. "Bunu yapmaya devam et."

Sırtıyıyorum ve kalçalarımı hızlandırıyorum. Her dibe inliyor, göğsü hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor. İçinde bir basınç oluşuyor

Kalçalarım ve omurgamın tabanında bir karıncalanma ve gözlerimi kapatıyorum, gelgit dalgasını geciktirmeye çalışıyorum.

Çok iyi hissediyor.

Parmaklarımı sabit tutuyorum, daireler çiziyorum, inlemelerinin hızla yükselişini dinliyorum. Patlaması uzun sürmüyor. Bunu görmek için gözlerimi açıyorum. Bunu görmek *zorundayım*.

Sırtını dikleştiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım," diye yarı fısıldıyor, yarı mırıldanıyor. Bacakları kalçalarımın etrafında bir mengeneye dönüşüyor ve etrafımda çırpınıyor, samimi kasları sıkışıyor ve gelgit dalgasının üzerimden geçmesine izin veriyorum. Uzun bir dakika boyunca ikimiz de içinde boğulduk.

Tekrar konuşabilmem için beş dakika geçmesi gerekiyor. Sophia yanıma kıvrılıyor, bir bacağı benimkinin üzerinde ve sağ kolu göğsümde. Onu kendime çekiyorum ve kelimelerin dilimde dolaştığını hissediyorum.

Bugün erken saatlerde hata yapmıştım ve iyi tepki vermişti. Belki yine iyi tepki verir. Belki bunu hoş karşılayacak, buna açık olacak, istediğimi istediğini söyleyecek.

"Isaac?" diyor.

Kelimeleri yutuyorum. "Evet?"

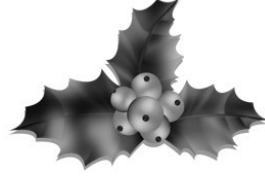
"Carter'a bir fıkra kitabı aldım. Sence bunun için benden nefret eder mi?"

"Hayır," diyorum gülerek. "Bence bundan keyif alacak ve diğerleri de buna bayılacak. Ayrıca, yeni materyaller üzerinde çalışabilir."

"Güzel," diyor ve daha da yaklaşıyor. "Öyle umuyordum ama bir kez daha kontrol etmek istedim."

Dudaklarımı alına bastırıyorum. *Evlen benimle.*

OceanofPDF.com

SOPHIA

NOEL'DEN 1 GÜN ÖNCE

Noel arifesinde erkenden uyandım, yan tarafımı yoğuran bir dizi patiyle sarsıldım. Milo yatağıma atlamış ve yanımda dar bir daire çizerek yürüyor, rahat bir top haline gelmeden önce örtüyü mükemmel bir şekilde dolduruyor.

Parmaklarımı kürkünün üzerinde gezdiriyorum ve bakıyorum. Isaac hâlâ uyuyordu. Yatak odasından sessizce çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ediyorum. Nadiren uyur. Tatiller ve ara sıra tembel Pazar günleri gibi özel günler için ayrılmıştır.

Pofuduk bornozumu çekiyorum ve ayaklarımı terliklerimin içine sokuyorum. Mutluluk etrafımda sıcak bir battaniye gibi. Noel'i seviyorum ve *burada*, ev haline getirdiğimiz dairede Noel'i seviyorum. Oturma odasındaki gümüş süslemeli Noel ağacını ve üzerine çam çelenkleri serpiştirilmiş büyük şömineyi seviyorum.

Yeni dairemiz bir asırdan daha eski. Piyasaya çıkmadan önce kapmayı başardık ve çok fazla çalışmaya ihtiyacı var, ancak en mükemmel kemiklere sahip. Isaac ve ben peşinata katkıda bulunduk. Kontratta benim adım da var, Isaac'inkinin hemen yanında.

Bu benim, onun ve *bizim*.

Biraz müzik açıp kahve yapıyorum. Kahve demlenirken, bu akşam için masayı hazırlamaya başlıyorum. Bu her zaman hoşlandığım bir şeydir. Metodikliği, tasarım süreci. Beyaz masa örtüsü, şarj tabakları, gümüş takımlar, ortasından sarkan bir çelenk. Mumlukları yerleştirdim ve eski bir Noel şarkısını mırıldandım.

Geçtiğimiz iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı.

Gerçek bir ortağa, size güvenen ve sizin de karşılığında tamamen güvendiğiniz birine sahip olmanın böyle bir şey olabileceğini bilmiyordum. Ne kadar kolay olabilir, ne kadar kolay *olmalı*. Hayat zaten yeterince zor. İşleri daha da karmaşıklştırmaya gerek yok ve Isaac ve ben her şeyde sadelik için çabalıyoruz. Açık ve kolay bir şekilde iletişim kuruyoruz. Kavga ediyoruz ve sonra barışıyoruz, asıl meseleleri konuşuyoruz. Sorunlarımızı gerçekten *çözüyoruz*. O benim kariyerimi destekliyor, ben de onunkini ve bana ilişkimiz konusunda bir kez bile baskı yapmadı. Herhangi bir yönde değil.

Buna ihtiyacım vardı. Ama şimdi.

Şampanya flütlerini bulup mutfak adasının üzerine diziyorum. Zihnim çalışırken ellerimle bir şeyler yapmak iyi geliyor. Sanırım *hazırım*. Belki de birkaç aydır öyleydim, ama bu his yavaş yavaş, azar azar içime işliyordu, ta ki sonunda içine dalana kadar.

Elbette, kendimize yatırım karar verdikten sonra en başından beri Isaac'e tamamen katılmışım. Bunu kastetmişim ve buna sadık kalmışım. Ama muhtemelen başka bir ayakkabının düşmesinden korkuyordum. Percy ile de eğleneliydi... Ta ki artık eğleneli olmayana kadar. Bu neden farklı olsun ki?

Ama öyleydi. Öyle. Öyle olduğunu biliyorum ama ona gerçekten güvenmem biraz zaman aldı.

İki fincan kahve dolduruyorum ve *Globe*'un bugünkü sayısını kolumun altına sıkıştırıyorum. Ama yatak odamıza girdiğimde yatak boştu.

Elinde diş fırçasıyla banyodan çıktı. "Günaydın."

Bence çok yakışıklı. Ve o benim, dağınık siyah saçları, çıplak göğsü ve yumuşak gülümsemesiyle. "Günaydın," diyorum, "ve mutlu Noeller."

"Bugün böyle bir gün mü?"

"Evet. Sana kahve ve *Globe*'u yatakta getirdim." "O zaman yatağa dönsem iyi olacak."

Öyle yapıyor. Yanına uzanıyorum ve yerleşmesini izliyorum. Onun tanıdık gücü, sıcaklığı, kararlılığı. Herhangi bir sorunumu çözmemde bana yardım edeceğini biliyorum.

"Isaac," diyorum.

Kağıdı açıyor. "Evet?"

"Sanırım çocuk sahibi olmaya hazırım." "Üzgün müsün?"

Bu beni kıkırdattı. "Bunu sana söylediğimi biliyorum ama... Sanırım hazırım. Bunu daha önce hiç istemediğim bir şekilde istiyorum. Eskiden teorikti... gelecekteki ben için istediğim bir şeydi. Ama şimdi şimdiki ben için heyecan bir şey."

"Doğru," diyor ve yatakta daha dik oturuyor. "Ne zaman böyle hissetmeye başladın?"

"Birkaç haftadır güçlü ama aylardır aklımda bu düşünceler vardı" diyorum. Bu yaz Marhill'de tam bir hafta geçirmiştik ve yeğenime bu kadar yakın olmak, Isaac'i onunla oynarken görmek... Summer ve Anthony'nin küçük oğluyla oynamak...

Ben de aynı şeyi istiyorum ve bunu Isaac'le birlikte istiyorum.

"," diyor. Yüzü ciddi ama orada da bir sıcaklık var. "Tamam mı?

Biliyorsun, tek başıma çocuk sahibi olamam."

"Genelde aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinizi düşünürüm ama evet, bu zor bir soru olabilir."

Elini tutuyorum, aramızdaki örtünün üzerine uzanıyorum. "Çocuk sahibi olmak istediğim tek kişi sensin. Sen kabul etmezsen bunu yapmak istemem."

Percy'yle birlikteyken bu istek beni hiç etkilememişti. O evlilikte çocuklar hep teoride kalmıştı. Belki yaşı, belki de hayatımın geldiği nokta... ama belki de, sadece belki de, ilişkim yüzünden. Belki de Isaac'tir. Sevdiğim ve güvенеbileceğimi bildiğim bir adama ihtiyacım vardı.

"Tatlım," diye mırıldanıyor Isaac, eli elimi sıkıca kavırıyor. "Biliyorsun, ben de senden çocuk istiyorum. Emin misin?"

"Evet. Bunun hakkında konuşmamızı istiyorum. için plan yapmamızı istiyorum. Denememizi istiyorum." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "O zaman bunu yaparız."

"Tamam," diyorum, kendi gülümsemem genişliyor. "Gelecek yıl inanılmaz , bunu söyleyebilirim."

"Olacak," diyor. Sonra boğazını temizliyor ve elimi sıkıyor. "Benim de seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Oh?"

"Evlilik hakkında gerçekten hiç konuşmadık," diyor. "Geleceğinde gördüğün bir şey mi bu?"

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum. Hiçbirinde yüzük yok. Dün ofisinde söylemişti. *Ailesi onun evleneceğini hiç düşünmemişti.* Ama şimdi düşünüyorlar.

Başparmağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "İstediğin bu, değil mi?"

"Evet," diyor. "Seninle evlenmeyi çok isterim. Ama sadece sen istersen ve istediğin zaman. Seni asla bir şey yapmaya zorlamayacağım, bunu biliyorsun. Ve asla tıklım tıklım dolu bir stadyumda sana evlenme teklif etmeyeceğim."

Bu beni gülümsetiyor. "Pek senin tarzın değil."

"Kesinlikle değil. Peki... Bu konuda ne hissediyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. Gözleri karanlık ve ciddi; ne söylersem kabul edeceğini biliyorum. Bu beni rahatlatıyor. "Farklı bir evliliğimiz olacak," diyorum. "Kendi evliliğimiz. Sanırım biraz buna benzeyecek, şu anda yaşadığımız gibi... değil mi?"

Gözleri yumuşar. "Evet, sanırım öyle. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum." "Ben de istemiyorum. Belki uzun bir nişanlılık dönemi yaşayabiliriz?"

"Ne kadar istersen, tatlım."

"Büyük bir düşün istemiyorum. Küçük olsun demiyorum ama... New York gelemeyiz."

"Kesinlikle olmaz," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Her halükarda sığmazlar."

Yatakta ona daha da yaklaşıyorum. "Beş dakika içinde çok önemli iki şeye mi karar verdik?"

"Sanırım yapabiliydik."

"Bu kadar verimli etkilendim."

"Her zaman ." Beni daha yakına çekiyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. "Hâlâ sana düzgün bir şekilde evlenme teklif etmek istediğimi biliyorsun," diyor.

"Oh, bunu istiyorum."

"Güzel. Yüzükleri de konuşacağız. On yıllar boyunca seveceğin bir şey takmanı istiyorum."

"İletişimin anahtar olduğunu söylerler."

"Öyle, değil mi?" Beni öpüyor, sıcak ve yumuşak. "O zaman gelecek yıl bizim için gerçekten büyük bir yıl olabilir."

"Evet. Bunu ."

"Hiçbir şey beni mali çeyreklikler kadar tahrik edemez."

Gülüyorum. "Benden yapmamı istediğin edepsiz konuşma bu mu?"

"Evet lütfen," diyor ama kocaman gülümsüyor. Gözlerinde öyle bir mutluluk var ki, göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Demek ki aynı fikirdeyiz."

"Aynı sayfa, aynı kelime," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Bunu uzun zamandır mı düşünüyordun?"

İkimiz de yatağa uzandık, kahve fincanlarımız komodinin üzerinde unutulmuş ve muhtemelen soğumuştı. "Evet," diye itiraf ediyor.

"Evlilik hakkında daha önce konuşabilirdik."

"Hazır değildin," diyor ve itiraz etmek istediğimde beni tekrar öpüyor. Konuşabilmem için uzun bir dakika geçmesi gerekiyor.

"Tamam," dedim sonunda. "Belki de ."

"Hiç beklemediğin bir anda teklif edeceğim," diye mırıldanıyor. "Artık tetikte olacağım, biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Seni şaşırtmam gerekecek."

Göğsüne yaslanıyorum ve o da ellerini bornozumun içine sokup omuzlarımın çıplak tenini buluyor. Kendimi özgür, hafif, potansiyel ve olasılıklarla yıkanmış hissediyorum. Onunla bir gelecek planlamak yaldızlı bir kafeste olmak gibi hissettirmiyor. Bir insanın sahip olabileceği en iyi partnerle birlikte yeni bir şey inşa etmek gibi hissettiriyor.

"Seni seviyorum" diyor. "Evli ya da değil, çocuklu ya da çocuksuz, yolumuza ne çıkarsa çıksın..."

Çenesinin dış hatlarını izliyorum. "Ben de seni seviyorum. Ve ne var biliyor musun?" "Ne?"

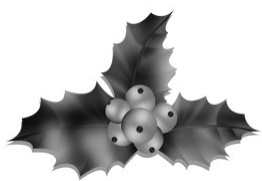
"Gelenekleri oluşturmanın bir parçası olduğum sürece yeniden geleneksel bir hayat yaşamayı umursayacağımı sanmıyorum."

Gülümsemesi parmaklarımın altında çiçek açıyor. "Noel Arifesi geleneklerimiz şu ana kadar harika bir başlangıç yaptı."

"Yatakta kahvaltı mı?"

"Kesinlikle," diyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Parti bekleyebilir..."

OceanofPDF.com

EPİLOG

12 YIL SONRA

Theo gürültüden hoşlanmıyor ve çok fazla gürültü var. Köşede müzik çalan hoparlörden, çatal bıçakların porselen tabaklara çarpmasına, mutfaktaki servis personelinin yumuşak mırıltılarına kadar.

Ancak sevdiği şeyler süslemeler, havada asılı duran Noel kokusu ve Julie'nin kalçasının kendi kalçasına yaslanma hissidir.

"Hadi," diyor. "Oyuna odaklan."

Doğru. Tahtaya bakıyor, Noel temalı Monopoly, hepsi için çok yaşlı olan ama yine de her Noel Arifesi partisinde oynadıkları. Bu bir gelenek haline gelmişti. *Gelenek içinde bir gelenek*, diye düşünüyor Theo ve zarlara uzanıyor. Hapse girmekten kurtulur ve Emilia'nın sahibi olduğu arsaya ulaşır. Küçük kız kardeşi ona muzaffer bir sırıtış atıyor. "Öde bakalım!"

"Evet, evet," diye mırıldanıyor ve notları ona uzatıyor. Elijah ve Philippa'nın sırası geldiğinde kendinden geçer. Diğer odadan anne babasının sesini duyuyor. İçiyorlar, gülüyorlar ve diğerleriyle konuşuyorlar. Akşam yemeği henüz hazır değil ve bu yüzden çocuklar buraya, teyzesi ve eniştesinin dairesindeki, masa oyunları ve Noel temalı çizgi filmler gösteren televizyonun bulunduğu çalışma odasına sürgün ediliyor. Nova ve Jacob, küçük ikizler, izliyorlar.

Joshua içeri girer, kapıya yaslanır. "Kazanıyor musun?" diye soruyor Julie'ye. Sağ elinde viskiye benzeyen bir bardak tutuyor ve Theo onun yetişkinlerin masasına girmesine izin verilmesinden, her zaman yetişkinlerin masasına girmesine izin verilmesinden nefret ediyor.

On dört yaşında, Theo'nun olması gerekmez mi?

Joshua'nın kız arkadaşı da oralarda bir yerde. Julie ona *kötü ruhlu* diyor ve Theo da prensip olarak ondan nefret ediyor.

"Birkaç tur sonra geleceğim," diye cevaplıyor kardeşini.

Joshua sırıtıyor. Yaz boyunca sakal bırakmış ve Theo bunu da kıskanıyor. "Güzel. Yemek neredeyse hazır. Babama yetişkin masasına oturabilir misin diye sordum."

"Ve?"

"Belki. Bazı şeyleri yeniden düzenlemeyi düşünüyorlar."

"Amcamla konuşabilirim," diyor Theo. Ne de olsa bu, teyzesi ve amcasının partisi. Kendini bildi bileli en yakın arkadaşları için bu yemeği düzenliyorlar. Daha küçük olduğuna dair belirsiz anıları var, ama yıllar geçtikçe daha fazla çocuğu ve daha fazla arkadaşı kapsayacak şekilde büyümüş. Büyükannesi ve büyükbabasının partisiyle kıyaslandığında küçük kalıyor ve en azından bu bir nimet. Evlerindeki gürültü onu bunaltmakla tehdit ediyor.

Kuzeni masanın öbür ucundan ona bir bakış fırlatıyor. "Denemeye değmez," diyor. "Bütün hafta annemle babama sordum."

Ama o daha on bir yaşında, diye düşünüyor Theo, ama bunu söylemiyor. Odette çok sinirlidir.

"Her neyse," diyor Joshua ve kapıdan dönüyor. "Yemekler masadan bağımsız olarak aynı derecede iyi olacak."

En azından bu var. Noel Arifesi partisinde yemekler her zaman güzeldir, oyunlar da öyle. Yemekler bittikten sonra oyunların başlayacağını, sessiz sinema, Gizli Noel Baba ve bazen de müzikli bilgi yarışması olacağını biliyor. Sophia parti planlama konusunda bir uzman. Annesi ona *A Tipi Kraliçe* diyor ve her zaman sevgiyle söylene bile, bunu tekrar etmesine izin verilmediğini biliyor.

"Yine senin sıran," diye fısıldıyor Julie onun yanında. Kahverengi saçları adamın omzunu gıcıklıyor. "Sen iyi misin?"

Tahtaya göz kırpmıyor. Sonucu zaten biliyor. En önemli sokaklar . Odette bilmiyor ama henüz bununla yüzleşmek istemiyor. Ne Elijah'ın ne de Philippa'nın oyunda kalmak için yeterli kaynağı var ve Julie sadece eğlenmek için oynuyor, kazanmak için değil. Theo kazanacağını zaten biliyor.

"Evet," diye mırıldanıyor ve zarlara uzanıyor. Sırt çantasında daha sonra oyun sırasında ona vermesi gereken Gizli Noel Baba hediyesi var. Seçtiği şeyin çok fazla olup olmadığını bilmiyor. Diğer çocukların görmesini istemiyor ama elbette görecekler ve nasıl tepki vereceklerini bilmiyor. Ya da Julie'nin nasıl tepki vereceğini.

Oyunu kazanır ve büyüklerin masasına oturamaz. Ama yine de her şey yolunda gidiyor, hepsi Winters'ların dev yemek salonunda, neşeli sesler müzik gibi yükselip alçalıyor. Masanın karşısında Julie hindisini kesiyor ve Philippa ile sessizce konuşuyor, onun duyamayacağını bildiği sırları paylaşıyor.

Yanında en küçük kuzeni oturuyor. Jasper'ın *Star Wars* filmlerini izlemesine yeni izin verilmiştir ve onlar hakkında konuşmak istemektedir ve Theo

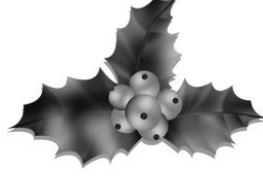
onu şımartıyor. Elbette o da onların harika olduğunu düşünüyor ama bunu başkalarının görmesini istemiyor.

Ana yemekten sonra masaya ve arkadaşlarıyla çevrili anne babasının oturduğu yere bakar. Gelecek yıl ne bilmiyor.

Gelecek dönem küçükler takımına girip giremeyeceğini ya da daha yüksek seviyeli seçmeli matematik dersine devam edip etmeyeceğini ve sonunda dış tellerinden kurtulup kurtulamayacağını bilmiyor. Aşık olduğunu sandığı kızın *gerçekten* aşık olup olmadığını ya da bir kıza çok uzun süre yakın olmanın sonucu olup olmadığını bile bilmiyor.

Yine de bildiği bir şey var ki, bundan bir yıl sonra hepsi yine burada oturuyor olacaklar, tatil kadar güvenilir, fırtınalı bir Noel arifesinde sıcak.

OceanofPDF.com

BONUS: GİZLİ NOEL BABA

O ilk Noel Arifesi partisinde Gizli Noel Baba için kimin kime ne verdiğini merak ediyor musunuz? Hepsi aşağıda listelenmiştir.

Anthony Audrey'e tüy kalem almış.

Freddie, Cecilia'ya ev ofisi için bir CEO plaketi aldı.

Carter Summer'a pek de antika olmayan bir aşk tanrısı heykeli aldı.

Cecilia, kendi kahve şirketini işlettiği için Anthony'ye süslü çaylarla dolu bir hediye sepeti aldı.

Isaac, Tristan'a 'Dünyanın En İyi Babası' tişörtü ve beyzbol şapkası aldı.

Summer, Freddie'ye bir makarna makinesi aldı. Ailesi İtalyan.

*Tristan Victor'a üzerinde "Ben dünyanın en huysuz " yazan bir tişört aldı.
Beni neşelendirmek için gülümse!"*

Audrey Isaac'e klasik bir bellboy kıyafeti aldı (küçük şapkasıyla birlikte).

Victor Sophia'ya cömert ama mağazadan alınmış bir hediye sepeti aldı. Gizli Noel Baba'yı unutmuş ve bir gün önce almıştı.

Sophia, Carter'a "Aptallar için Mizah" adında bir fıkra kitabı aldı.

OceanofPDF.com

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI
OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR

New York Milyarder Serisi

[Patronun Dışında Düşün](#)
Tristan ve Freddie

[Patron tarafından kurtarıldı](#)
Anthony ve Summer

[Patrona Evet Deyin](#)
Victor ve Cecilia

[Zaman Patronu](#)
Carter ve Audrey

[Patron Süiti](#)
Isaac ve Sophia

Bossmas'ın 12 Günü
Noel Antolojisi

Seattle Milyarder Serisi

[Milyar Dolarlık Düşman](#)

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Kara Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Patron

Faye ve Henry

Red Hot Rebel

Ivy ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Standalones

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma

Grant ve Ada

Komşu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OceanofPDF.com

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

Zeki ve seksi romantizm - bunlar onun başlıca temaları!
Güncellemeler ve bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.
www.oliviahayle.com. Olivia

ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.